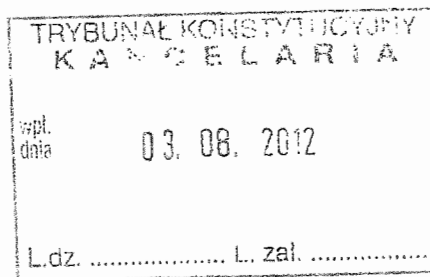

Rzeczpospolita Polska
PROKURATOR GENERALNY

PG VIII TK 60/12
(U 3/12)

Warszawa, dnia 2 sierpnia 2012 r.

TRYBUNAŁ KONSTYTUCYJNY

W związku z wnioskiem Grupy posłów na Sejm RP o stwierdzenie niezgodności:

„1. § 1 ust. 1 Rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 24 listopada 2011 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Jacka Cichockiego - Ministra Spraw Wewnętrznych - w zakresie koordynacji służb specjalnych (Dz. U. Nr 254, poz. 1524)

- w zakresie w jakim bez delegacji ustawowej przekazuje uprawnienia Prezesa Rady Ministrów w zakresie nadzoru i koordynacji nad służbami specjalnymi Ministrowi Spraw Wewnętrznych i podporządkowuje mu, nie podlegające jego nadzorowi na mocy odrębnych ustaw, centralne organy administracji rządowej tj. Szefów Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego - z art. 7, art. 92 ust. 1 oraz art. 149 ust. 1 Konstytucji RP, art. 33 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 34 ust. 2 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Radzie Ministrów (Dz. U. Nr 106, poz. 492 ze zm.), art. 29 ust. 1 i 4 oraz art. 33a ust. 1 pkt 7 i 7a, art. 33a ust. 2, art. 36 i art. 37 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. Nr 141 poz. 943 ze zm.), art. 5 ust. 1a ustawy z dnia 14 grudnia 1995 r. o urzędzie Ministra Obrony Narodowej (Dz. U. Nr 10, poz. 56 ze zm.), art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o Służbie

Kontrwywiadu Wojskowego oraz Służbie Wywiadu Wojskowego (Dz. U. Nr 104 poz. 709 ze zm.), art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu (Dz. U. Nr 74, poz. 676 ze zm.), art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym (Dz. U. Nr 104 poz. 708 ze zm.), w związku z § 1 ust. 1, 2 i 5 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 listopada 2011 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Spraw Wewnętrznych (Dz. U. Nr 248, poz. 1491), § 115 i § 116 Rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie <Zasad techniki prawodawczej> (Dz. U. Nr 100, poz. 908);

- w zakresie w jakim przekazuje bez delegacji ustawowej Ministrowi Spraw Wewnętrznych, członkowi Kolegium do Spraw Służb Specjalnych, uprawnienia i kompetencje Przewodniczącego tego gremium - z art. 7, art. 92 ust. 1 oraz art. 149 ust. 1 Konstytucji RP, art. 11, art. 12 ust. 2 pkt 1 i pkt 3 lit. a, art. 13 ust. 1 pkt 1 oraz ust. 2, 7 i 8 ustawy z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu oraz w związku z § 1, § 6 ust. 2 zd. 3, § 6 ust. 4, § 8 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 lipca 2002 r. w sprawie szczegółowego trybu i zasad funkcjonowania Kolegium do Spraw Służb Specjalnych oraz zakresu czynności sekretarza tego Kolegium (Dz. U. Nr 103, poz. 929), § 115 i § 116 Rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie <Zasad techniki prawodawczej>;

- w zakresie w jakim ministrowi odpowiedzialnemu wyłącznie za sprawy wewnętrzne przekazuje w drodze rozporządzenia koordynację i nadzór nad działaniami Szefów AW i SWW tj. służb które są właściwe w sprawach ochrony bezpieczeństwa zewnętrznego państwa - z art. 7, art. 92 ust. 1 oraz art. 149 ust. 1 Konstytucji RP, art. 33 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 34 ust. 2 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Radzie Ministrów, art. 29 ust. 1 i 4 oraz art. 33a ust. 1 pkt 7, art. 33a ust. 2, art. 36 i art. 37 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji

rządowej, art. 5 ust. 1a ustawy z dnia 14 grudnia 1995 r. o urzędzie Ministra Obrony Narodowej, art. 2 i art. 3 ustawy z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu oraz art. 2 i 3 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o Służbie Kontrwywiadu Wojskowego oraz Służbie Wywiadu Wojskowego oraz art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej i w związku z § 1 ust. 2 i 5 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 listopada 2011 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Spraw Wewnętrznych, § 115 i § 116 Rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie <Zasad techniki prawodawczej>.

2. § 1 ust. 2 pkt 2 Rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 24 listopada 2011 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Jacka Cichockiego - Ministra Spraw Wewnętrznych - w zakresie koordynacji służb specjalnych - w zakresie w jakim powierza Ministrowi Spraw Wewnętrznych, a nie Ministrowi Koordynatorowi Służb Specjalnych uprawnienia do żądania od Szefów ABW, AW, SKW, SWW, CBA informacji związanych z planowaniem i wykonywaniem powierzonych zadań

- z art. 7, art. 92 ust. 1 oraz art. 149 ust. 1 Konstytucji RP, art. 33 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 34 ust. 2 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Radzie Ministrów, art. 29 ust. 1 i 4 oraz art. 33a ust. 1 pkt 7 i 7a, art. 33a ust. 2, art. 36 i art. 37 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej, art. 5 ust. 1a ustawy z dnia 14 grudnia 1995 r. o urzędzie Ministra Obrony Narodowej, art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o Służbie Kontrwywiadu Wojskowego oraz Służbie Wywiadu Wojskowego, art. 13 ust. 1 pkt 1 oraz ust. 6 i 7 ustawy z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu, w związku z § 115 i § 116 Rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie <Zasad techniki prawodawczej>.

3. § 1 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 24 listopada 2011 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Jacka Cichockiego - Ministra Spraw Wewnętrznych - w zakresie koordynacji służb specjalnych - w zakresie w jakim powierza Ministrowi Spraw Wewnętrznych, a nie Ministrowi Koordynatorowi Służb Specjalnych uprawnienia do zapewnienia współdziałania służb specjalnych w celu realizacji ich ustawowych zadań oraz wykracza poza ustawową delegację w zakresie przekazania tych kompetencji - z art. 7, art. 92 ust. 1 oraz art. 149 ust. 1 Konstytucji RP, art. 33 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 34 ust. 2 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Radzie Ministrów, art. 29 ust. 1 i 4 oraz art. 33a ust. 1 pkt 7 i 7a, art. 33a ust. 2, art. 36 i art. 37 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej, art. 5 ust. 1a ustawy z dnia 14 grudnia 1995 r. o urzędzie Ministra Obrony Narodowej, art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o Służbie Kontrwywiadu Wojskowego oraz Służbie Wywiadu Wojskowego, art. 13 ust. 1 pkt 1 oraz ust. 8 ustawy z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu, w związku z § 115 i § 116 Rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie <Zasad techniki prawodawczej>.

4. § 1 ust. 2 pkt 4 Rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 24 listopada 2011 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Jacka Cichockiego - Ministra Spraw Wewnętrznych - w zakresie koordynacji służb specjalnych - w zakresie w jakim bez delegacji ustawowej, powierza Ministrowi Spraw Wewnętrznych kompetencje Prezesa Rady Ministrów do wyrażania zgody na współdziałanie ABW, AW, CBA z właściwymi organami i służbami innych państw, w tym poprzez pominięcie w przedmiotowym upoważnieniu Szefów tych służb tj. centralnych organów administracji rządowej - z art. 7, art. 92 ust. 1 oraz art. 149 ust. 1 Konstytucji RP, art. 33 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 34 ust. 2 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Radzie Ministrów, art. 29 ust. 1 i 4 oraz art. 33a ust. 1 pkt 7 i 7a, art. 33a ust. 2, art. 36 i art. 37 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej, art. 8 ustawy z dnia 24 maja 2002 r. o

Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu, art. 2 ust. 2 i 2a ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym, w związku z § 115 i § 116 Rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie <Zasad techniki prawodawczej>.

5. § 1 ust. 2 pkt 5 lit. a Rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 24 listopada 2011 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Jacka Cichockiego - Ministra Spraw Wewnętrznych - w zakresie koordynacji służb specjalnych - w zakresie w jakim bez delegacji ustawowej upoważnia Ministra Spraw Wewnętrznych do zapoznawania się z informacjami mogącymi mieć istotne znaczenie dla bezpieczeństwa i międzynarodowej pozycji Rzeczypospolitej Polskiej, a zgromadzonymi przez ABW, AW, SKW, SWW i upoważnia go do decydowania, który członek Rady Ministrów ma się z nimi zapoznać - z art. 7, art. 92 ust. 1 oraz art. 149 ust. 1 Konstytucji RP, art. 33 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 34 ust. 2 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Radzie Ministrów, art. 29 ust. 1 i 4 oraz art. 33a ust. 1 pkt 7 i 7a, art. 33a ust. 2, art. 36 i art. 37 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej, art. 19 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o Służbie Kontrwywiadu Wojskowego oraz Służbie Wywiadu Wojskowego, art. 18 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu, w związku z § 115 i § 116 Rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie <Zasad techniki prawodawczej>.

6. § 1 ust. 2 pkt 5 lit. b Rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 24 listopada 2011 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Jacka Cichockiego - Ministra Spraw Wewnętrznych - w zakresie koordynacji służb specjalnych - w zakresie w jakim bez delegacji ustawowej upoważnia Ministra Spraw Wewnętrznych do zapoznawania się z informacjami pełnomocnika do spraw kontroli przetwarzania przez CBA danych osobowych, o których mowa w tym przepisie - z art. 7, art. 92 ust. 1 oraz art. 149 ust. 1 Konstytucji RP, art. 33 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 34 ust. 2 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Radzie Ministrów,

art. 29 ust. 1 i 4 oraz art. 33a ust. 1 pkt 7 i 7a, art. 33a ust. 2, art. 36 i art. 37 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej, art. 22b ust. 8 w związku z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym, w związku z § 115 i § 116 Rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie <Zasad techniki prawodawczej>.

7. § 1 ust. 2 pkt 5 lit. c Rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 24 listopada 2011 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Jacka Cichockiego - Ministra Spraw Wewnętrznych - w zakresie koordynacji służb specjalnych - w zakresie w jakim bez delegacji ustawowej upoważnia Ministra Spraw Wewnętrznych do zapoznawania się z informacjami CBA, o których mowa w tym przepisie - z art. 7, art. 92 ust. 1 oraz art. 149 ust. 1 Konstytucji RP, art. 33 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 34 ust. 2 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Radzie Ministrów, art. 29 ust. 1 i 4 oraz art. 33a ust. 1 pkt 7 i 7a, art. 33a ust. 2, art. 36 i art. 37 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej, art. 2 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym w związku z § 115 i § 116 Rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie <Zasad techniki prawodawczej>.

8. (omyłkowo wskazany jako równocześnie pkt 8 i 9 - przyp. wł.) § 1 ust. 2 pkt 6 Rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 24 listopada 2011 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Jacka Cichockiego - Ministra Spraw Wewnętrznych - w zakresie koordynacji służb specjalnych - w zakresie w jakim bez delegacji ustawowej upoważnia Ministra Spraw Wewnętrznych do zapoznawania się i opiniowania rocznych sprawozdań pełnomocnika do spraw kontroli przetwarzania przez CBA danych osobowych - z art. 7, art. 92 ust. 1 oraz art. 149 ust. 1 Konstytucji RP, art. 33 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 34 ust. 2 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Radzie Ministrów, art. 29 ust. 1 i 4 oraz art. 33a ust. 1 pkt 7 i 7a, art. 33a ust. 2, art. 36 i art. 37 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej, art. 22b ust. 8 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym, w związku z § 115 i § 116

Rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie <Zasad techniki prawodawczej>.

9. § 1 ust. 2 pkt 7 Rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 24 listopada 2011 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Jacka Cichockiego - Ministra Spraw Wewnętrznych - w zakresie koordynacji służb specjalnych - w zakresie w jakim bez delegacji ustawowej powierza Ministrowi Spraw Wewnętrznych kompetencje Prezesa Rady Ministrów do wyrażania zgody na współdziałanie SKW i SWW z właściwymi organami i służbami innych państw, w tym poprzez pominięcie w przedmiotowym upoważnieniu Szefów tych służb tj. centralnych organów administracji rządowej - z art. 7, art. 92 ust. 1 oraz art. 149 ust. 1 Konstytucji RP, art. 33 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 34 ust. 2 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Radzie Ministrów, art. 29 ust. 1 i 4 oraz art. 33a ust. 1 pkt 7 i 7a, art. 33a ust. 2, art. 36 i art. 37 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej, art. 5 ust. 1a ustawy z dnia 14 grudnia 1995 r. o urzędzie Ministra Obrony Narodowej, art. 9 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o Służbie Kontrwywiadu Wojskowego oraz Służbie Wywiadu Wojskowego, w związku z § 115 i § 116 Rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie <Zasad techniki prawodawczej>.

10. § 1 ust. 2 pkt 8 Rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 24 listopada 2011 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Jacka Cichockiego - Ministra Spraw Wewnętrznych - w zakresie koordynacji służb specjalnych - w zakresie w jakim bez delegacji ustawowej upoważnia Ministra Spraw Wewnętrznych do zapoznawania się i analizy oświadczeń o swoim stanie majątkowym Szefa CBA i jego zastępców - z art. 7, art. 92 ust. 1 oraz art. 149 ust. 1 Konstytucji RP, art. 33 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 34 ust. 2 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Radzie Ministrów, art. 29 ust. 1 i 4 oraz art. 33a ust. 1 pkt 7 i 7a, art. 33a ust. 2, art. 36 i art. 37 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej, art. 22b ust. 8 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym, w związku z § 115 i § 116

Rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie <Zasad techniki prawodawczej>.

11. § 1 ust. 2 pkt 9 Rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 24 listopada 2011 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Jacka Cichońskiego - Ministra Spraw Wewnętrznych - w zakresie koordynacji służb specjalnych - w zakresie w jakim bez delegacji ustawowej upoważnia Ministra Spraw Wewnętrznych do dokonywania uzgodnień, a których mowa w art. 36 ust. 3 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym - z art. 7, art. 92 ust. 1 oraz art. 149 ust. 1 Konstytucji RP, art. 33 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 34 ust. 2 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Radzie Ministrów, art. 29 ust. 1 i 4 oraz art. 33a ust. 1 pkt 7 i 7a, art. 33a ust. 2, art. 36 i art. 37 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej, art. 36 ust. 3 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym, w związku z § 115 i § 116 Rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie <Zasad techniki prawodawczej>.

12. § 1 ust. 2 pkt 10 Rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 24 listopada 2011 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Jacka Cichońskiego - Ministra Spraw Wewnętrznych - w zakresie koordynacji służb specjalnych - w zakresie w jakim bez delegacji ustawowej przekazuje Ministrowi Spraw Wewnętrznych uprawnienia do dokonywania czynności wynikających ze stosunku służbowego wobec Szefa ABW, AW, CBA - z art. 7, art. 92 ust. 1 oraz art. 149 ust. 1 Konstytucji RP, art. 33 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 34 ust. 2 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Radzie Ministrów, art. 29 ust. 1 i 4 oraz art. 33a ust. 1 pkt 7 i 7a, art. 33a ust. 2, art. 36 i art. 37 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej, art. 3 ust. 2 i art. 50a ustawy z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu, art. 5 ust. 2 i art. 54a ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym, w związku z § 1 ust. 1, 2 i 5 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 listopada 2011 r. w sprawie szczegółowego zakresu

działania Ministra Spraw Wewnętrznych oraz § 115 i § 116 Rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie <Zasad techniki prawodawczej>.

13. § 2 Rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 24 listopada 2011 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Jacka Cichockiego - Ministra Spraw Wewnętrznych - w zakresie koordynacji służb specjalnych - w zakresie w jakim powierza obsługę Ministra Spraw Wewnętrznych w zakresie wskazanym w tym rozporządzeniu, Kancelarii Prezesa Rady Ministrów - z art. 7, art. 92 ust. 1 oraz art. 149 ust. 1 Konstytucji RP, art. 26 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Radzie Ministrów w związku z § 1 ust. 4 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 listopada 2011 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Spraw Wewnętrznych oraz § 115 i § 116 Rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie <Zasad techniki prawodawczej>.”

- na podstawie art. 33 w związku z art. 27 pkt 5 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643 ze zm.) -

przedstawiam następujące stanowisko:

1) § 1 ust. 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 24 listopada 2011 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Jacka Cichockiego - Ministra Spraw Wewnętrznych - w zakresie koordynacji służb specjalnych (Dz. U. Nr 254, poz. 1524) w zakresie, w jakim powierza wykonywanie uprawnień Prezesa Rady Ministrów do nadzoru i koordynacji działalności służb specjalnych Ministrowi Spraw Wewnętrznych i podporządkowuje mu Szefów: Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego i Centralnego Biura Antykorupcyjnego, jest zgodny z art. 7, art. 92 ust. 1 i art. 149 ust. 1

Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz nie jest niezgodny z art. 33 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 34 ust. 2 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Radzie Ministrów (Dz. U. Nr 106, poz. 492 ze zm.), art. 29 ust. 1 i 4 oraz art. 33a ust. 1 pkt 7 i 7a i ust. 2, art. 36 i art. 37 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. 141, poz. 943 ze zm.), art. 5 ust. 1a ustawy z dnia 14 grudnia 1995 r. o urzędzie Ministra Obrony Narodowej (Dz. U. Nr 10, poz. 56 ze zm.), art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o Służbie Kontrwywiadu Wojskowego oraz Służbie Wywiadu Wojskowego (Dz. U. Nr 104, poz. 709 ze zm.), art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu (Dz. U. Nr 74, poz. 676 ze zm.) i art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym (Dz. U. Nr 104, poz. 708 ze zm.);

2) § 1 ust. 1 rozporządzenia, o którym mowa w pkt 1, w zakresie, w jakim przekazuje Ministrowi Spraw Wewnętrznych - członkowi Kolegium do Spraw Służb Specjalnych, uprawnienia i kompetencje przewodniczącego tego gremium, jest zgodny z art. 7, art. 92 ust. 1 i art. 149 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz nie jest niezgodny z art. 11, art. 12 ust. 2 pkt 1 i pkt 3 lit. a, art. 13 ust. 1 pkt 1 oraz ust. 2, 7 i 8, powołanej w pkt 1, ustawy o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu;

3) § 1 ust. 1 rozporządzenia, o którym mowa w pkt 1, w zakresie, w jakim ministrowi odpowiedzialnemu za sprawy wewnętrzne przekazuje w drodze rozporządzenia koordynację i nadzór nad działaniami Szefów służb, które są właściwe w sprawach ochrony bezpieczeństwa zewnętrznego państwa (Agencji Wywiadu i Służby Wywiadu Wojskowego), jest zgodny z art. 7, art. 92 ust. 1 i art. 149 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz nie jest niezgodny z art. 33 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 34 ust. 2, powołanej w pkt 1, ustawy o Radzie Ministrów, art. 29 ust. 1 i 4 oraz art. 33a ust. 1 pkt 7 i ust. 2, art. 36 i art. 37, powołanej w pkt 1, ustawy o działach administracji rządowej, art. 5 ust. 1a, powołanej w pkt 1, ustawy o urzędzie Ministra

Obrony Narodowej, art. 2 i art. 3, powołanej w pkt 1, ustawy o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu, a także art. 2 i art. 3, powołanej w pkt 1, ustawy o Służbie Kontrwywiadu Wojskowego oraz Służbie Wywiadu Wojskowego;

4) § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia, o którym mowa w pkt 1, w zakresie, w jakim powierza Ministrowi Spraw Wewnętrznych uprawnienia do żądania od Szefów: Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego i Centralnego Biura Antykorupcyjnego informacji związanych z planowaniem i wykonywaniem powierzonych zadań, jest zgodny z art. 7, art. 92 ust. 1 i art. 149 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz nie jest niezgodny z art. 33 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 34 ust. 2, powołanej w pkt 1, ustawy o Radzie Ministrów, art. 29 ust. 1 i 4 oraz art. 33a ust. 1 pkt 7 i 7a i ust. 2, art. 36 i art. 37, powołanej w pkt 1, ustawy o działach administracji rządowej, art. 5 ust. 1a, powołanej w pkt 1, ustawy o urzędzie Ministra Obrony Narodowej, art. 3 ust. 2, powołanej w pkt 1, ustawy o Służbie Kontrwywiadu Wojskowego oraz Służbie Wywiadu Wojskowego i art. 13 ust. 1 pkt 1 oraz ust. 6 i 7, powołanej w pkt 1, ustawy o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu;

5) § 1 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia, o którym mowa w pkt 1, w zakresie, w jakim powierza Ministrowi Spraw Wewnętrznych uprawnienia do zapewnienia współdziałania służb specjalnych w celu realizacji ich ustawowych zadań, jest zgodny z art. 7, art. 92 ust. 1 i art. 149 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz nie jest niezgodny z art. 33 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 34 ust. 2, powołanej w pkt 1, ustawy o Radzie Ministrów, art. 29 ust. 1 i 4 oraz art. 33a ust. 1 pkt 7 i 7a i ust. 2, art. 36 i art. 37, powołanej w pkt 1, ustawy o działach administracji rządowej, art. 5 ust. 1a, powołanej w pkt 1, ustawy o urzędzie Ministra Obrony Narodowej, art. 3 ust. 2, powołanej w pkt 1, ustawy o Służbie

Kontrwywiadu Wojskowego oraz Służbie Wywiadu Wojskowego, a także art. 13 ust. 1 pkt 1 i ust. 8, powołanej w pkt 1, ustawy o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu;

6) § 1 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia, o którym mowa w pkt 1, w zakresie, w jakim powierza Ministrowi Spraw Wewnętrznych kompetencje Prezesa Rady Ministrów do wyrażania zgody na współdziałanie Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu oraz Centralnego Biura Antykorupcyjnego z właściwymi organami i służbami innych państw, jest zgodny z art. 7, art. 92 ust. 1 i art. 149 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz nie jest niezgodny z art. 33 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 34 ust. 2, powołanej w pkt 1, ustawy o Radzie Ministrów, art. 29 ust. 1 i 4 oraz art. 33a ust. 1 pkt 7 i 7a i ust. 2, art. 36 i art. 37, powołanej w pkt 1, ustawy o działach administracji rządowej, art. 8, powołanej w pkt 1, ustawy o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu, a także art. 2 ust. 2 i art. 2a, powołanej w pkt 1, ustawy o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym;

7) § 1 ust. 2 pkt 5 lit. a rozporządzenia, o którym mowa w pkt 1, w zakresie, w jakim upoważnia Ministra Spraw Wewnętrznych do zapoznawania się z informacjami mogącymi mieć istotne znaczenie dla bezpieczeństwa i międzynarodowej pozycji Rzeczypospolitej Polskiej, zgromadzonymi przez Agencję Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencję Wywiadu, Służbę Kontrwywiadu Wojskowego oraz Służbę Wywiadu Wojskowego, i upoważnia go do decydowania, który członek Rady Ministrów ma się z nimi zapoznać, jest zgodny z art. 7, art. 92 ust. 1 i art. 149 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz nie jest niezgodny z art. 33 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 34 ust. 2, powołanej w pkt 1, ustawy o Radzie Ministrów, art. 29 ust. 1 i 4 oraz art. 33a ust. 1 pkt 7 i 7a i ust. 2, art. 36 i art. 37, powołanej w pkt 1, ustawy o działach administracji rządowej, art. 19 ust. 1 i 3, powołanej w pkt 1, ustawy o Służbie Kontrwywiadu Wojskowego oraz

Służbie Wywiadu Wojskowego i art. 18 ust. 1 i 3, powołanej w pkt 1, ustawy o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu;

8) § 1 ust. 2 pkt 5 lit. b rozporządzenia, o którym mowa w pkt 1, w zakresie, w jakim upoważnia Ministra Spraw Wewnętrznych do zapoznawania się z informacjami pełnomocnika do spraw kontroli przetwarzania przez Centralne Biuro Antykorupcyjne danych osobowych, o których mowa w tym przepisie, jest zgodny z art. 7, art. 92 ust. 1 i art. 149 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz nie jest niezgodny z art. 33 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 34 ust. 2, powołanej w pkt 1, ustawy o Radzie Ministrów, art. 29 ust. 1 i 4 oraz art. 33a ust. 1 pkt 7 i 7a i ust. 2, art. 36 i art. 37, powołanej w pkt 1, ustawy o działach administracji rządowej i z art. 22b ust. 8 w związku z art. 10 ust. 1, powołanej w pkt 1, ustawy o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym;

9) § 1 ust. 2 pkt 5 lit. c rozporządzenia, o którym mowa w pkt 1, w zakresie, w jakim upoważnia Ministra Spraw Wewnętrznych do zapoznawania się z informacjami Centralnego Biura Antykorupcyjnego, o których mowa w tym przepisie, jest zgodny z art. 7, art. 92 ust. 1 i art. 149 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz nie jest niezgodny z art. 33 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 34 ust. 2, powołanej w pkt 1, ustawy o Radzie Ministrów, z art. 29 ust. 1 i 4 oraz art. 33a ust. 1 pkt 7 i 7a i ust. 2, art. 36 i art. 37, powołanej w pkt 1, ustawy o działach administracji rządowej i art. 2 ust. 1 pkt 6, powołanej w pkt 1, ustawy o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym;

10) § 1 ust. 2 pkt 6 rozporządzenia, o którym mowa w pkt 1, w zakresie, w jakim upoważnia Ministra Spraw Wewnętrznych do zapoznawania się z treścią i opiniowania rocznych sprawozdań pełnomocnika do spraw kontroli przetwarzania przez Centralne Biuro Antykorupcyjne danych osobowych, jest zgodny z art. 7, art. 92 ust. 1 i art. 149 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz nie jest niezgodny z art. 33 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 34 ust. 2, powołanej w pkt 1, ustawy o Radzie Ministrów, art.

29 ust. 1 i 4 oraz art. 33a ust. 1 pkt 7 i 7a i ust. 2, art. 36 i art. 37, powołanej w pkt 1, ustawy o działach administracji rządowej i art. 22b ust. 8, powołanej w pkt 1, ustawy o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym;

11) § 1 ust. 2 pkt 7 rozporządzenia, o którym mowa w pkt 1, w zakresie, w jakim powierza Ministrowi Spraw Wewnętrznych kompetencje Prezesa Rady Ministrów do wyrażania zgody na współdziałanie Służby Kontrwywiadu Wojskowego i Służby Wywiadu Wojskowego z właściwymi organami i służbami innych państw, jest zgodny z art. 7, art. 92 ust. 1 i art. 149 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz nie jest niezgodny z art. 33 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 34 ust. 2, powołanej w pkt 1, ustawy o Radzie Ministrów, art. 29 ust. 1 i 4 oraz art. 33a ust. 1 pkt 7 i 7a i ust. 2, art. 36 i art. 37, powołanej w pkt 1, ustawy o działach administracji rządowej, art. 5 ust. 1a, powołanej w pkt 1, ustawy o urzędzie Ministra Obrony Narodowej i art. 9, powołanej w pkt 1, ustawy o Służbie Kontrwywiadu Wojskowego oraz Służbie Wywiadu Wojskowego;

12) § 1 ust. 2 pkt 8 rozporządzenia, o którym mowa w pkt 1, w zakresie, w jakim upoważnia Ministra Spraw Wewnętrznych do zapoznawania się z treścią i analizy oświadczeń o stanie majątkowym Szefa Centralnego Biura Antykorupcyjnego i jego zastępców, jest zgodny z art. 7, art. 92 ust. 1 i art. 149 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz nie jest niezgodny z art. 33 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 34 ust. 2, powołanej w pkt 1, ustawy o Radzie Ministrów, art. 29 ust. 1 i 4 oraz art. 33a ust. 1 pkt 7 i 7a i ust. 2, art. 36 i art. 37, powołanej w pkt 1, ustawy o działach administracji rządowej i art. 22b ust. 8, powołanej w pkt 1, ustawy o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym;

13) § 1 ust. 2 pkt 9 rozporządzenia, o którym mowa w pkt 1, w zakresie, w jakim upoważnia Ministra Spraw Wewnętrznych do dokonywania uzgodnień, o których mowa w art. 36 ust. 3, powołanej w pkt 1, ustawy o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym, jest zgodny z art. 7, art. 92 ust. 1 i

art. 149 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz nie jest niezgodny z art. 33 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 34 ust. 2, powołanej w pkt 1, ustawy o Radzie Ministrów, art. 29 ust. 1 i 4 oraz art. 33a ust. 1 pkt 7 i 7a i ust. 2, art. 36 i art. 37, powołanej w pkt 1, ustawy o działach administracji rządowej i art. 36 ust. 3, powołanej w pkt 1, ustawy o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym;

14) § 1 ust. 2 pkt 10 rozporządzenia, o którym mowa w pkt 1, w zakresie, w jakim przekazuje Ministrowi Spraw Wewnętrznych uprawnienia do dokonywania czynności wynikających ze stosunku służbowego wobec Szefów: Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu oraz Centralnego Biura Antykorupcyjnego, jest zgodny z art. 7, art. 92 ust. 1 i art. 149 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz nie jest niezgodny z art. 33 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 34 ust. 2, powołanej w pkt 1, ustawy o Radzie Ministrów, art. 29 ust. 1 i 4 oraz art. 33a ust. 1 pkt 7 i 7a i ust. 2, art. 36 i art. 37, powołanej w pkt 1, ustawy o działach administracji rządowej, art. 3 ust. 2 i art. 50a, powołanej w pkt 1, ustawy o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu i art. 5 ust. 2 oraz art. 54a, powołanej w pkt 1, ustawy o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym;

15) § 2 rozporządzenia, o którym mowa w pkt 1, jest zgodny z art. 7, art. 92 ust. 1 i art. 149 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz z art. 26, powołanej w pkt 1, ustawy o Radzie Ministrów;

16) na podstawie art. 39 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643 ze zm.) postępowanie w pozostałym zakresie podlega umorzeniu, ze względu na niedopuszczalność wydania wyroku.

UZASADNIENIE

Do Trybunału Konstytucyjnego wpłynął wniosek Grupy posłów na Sejm RP z dnia 8 maja 2012 r., w którym Wnioskodawcy zwrócili się o stwierdzenie, iż przepisy: § 1 ust. 1, § 1 ust. 2 pkt 2, pkt 3, pkt 4, pkt 5 lit. a – c, pkt 6, pkt 7, pkt 8, pkt 9, pkt 10 oraz § 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 24 listopada 2011 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Jacka Cichockiego – Ministra Spraw Wewnętrznych – w zakresie koordynacji służb specjalnych (Dz. U. Nr 254, poz. 1524) [dalej: rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 24 listopada 2011 r.] są, w określonych zakresach, niezgodne ze wskazanymi w *petitum* wzorcami konstytucyjnej kontroli, jak również ze wskazanymi tamże przepisami: ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Radzie Ministrów (tekst jednolity – Dz. U. z 2012 r., poz. 392 j.t.) [dalej: ustawa o Radzie Ministrów], ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (tekst jednolity – Dz. U. z 2007 r. Nr 65, poz. 437 j.t. oraz Nr 240, poz. 1429) [dalej: ustawa o działach], ustawy z dnia 14 grudnia 1995 r. o urzędzie Ministra Obrony Narodowej (Dz. U. Nr 10, poz. 56 oraz z 2011 r. Nr 185, poz. 1092) [dalej: ustawa o urzędzie Ministra Obrony Narodowej], ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o Służbie Kontrwywiadu Wojskowego oraz Służbie Wywiadu Wojskowego (Dz. U. Nr 104, poz. 709 i z 2011 r. Nr 22, poz. 114) [dalej: ustawa o SKW oraz SWW], ustawy z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu (tekst jednolity - Dz. U. z 2010 r. Nr 29, poz. 154 j.t. i z 2011 r. Nr 230, poz. 1371) [dalej: ustawa o ABW oraz AW] oraz ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. O Centralnym Biurze Antykorupcyjnym (tekst jednolity - Dz. U. z 2012 r. Nr 621 j.t.) [dalej: ustawa o CBA].

Jako wzorce kontroli Grupa posłów na Sejm wskazała również przepisy: rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 listopada 2011 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Spraw Wewnętrznych (Dz. U. Nr

248, poz. 1491) [dalej: rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 listopada 2011 r.], rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 lipca 2002 r. w sprawie szczegółowego trybu i zasad funkcjonowania Kolegium do Spraw Służb Specjalnych oraz zakresu czynności sekretarza tego Kolegium (Dz. U. Nr 103, poz. 929) [dalej: rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 2 lipca 2002 r.] oraz przepisy załącznika do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (Dz. U. Nr 100, poz. 908) [dalej: Zasady techniki prawodawczej].

Istotą rozpatrywanej sprawy jest, w ocenie Wnioskodawców, naruszenie konstytucyjnego systemu źródeł prawa ze względu na „przekroczenie przez autora rozporządzenia granic upoważnienia ustawowego” (uzasadnienie wniosku, s. 25).

Wnioskodawcy powołują się na bogate orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego, określające konstytucyjny standard upoważnienia ustawowego, po czym stwierdzają, że rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 24 listopada 2011 r. w zakresie koordynacji służb specjalnych nie spełnia tego standardu, ponieważ ustawodawca bez ustawowej podstawy przekazał innemu organowi swoje niezbywalne kompetencje i zrobił to z naruszeniem norm wskazanych w *petitum* wniosku.

Wnioskodawcy podkreślili, że „[k]onieczną przesłanką konstytucyjności przepisu upoważniającego jest (...) zawarcie w tym przepisie (lub w innych przepisach danej ustawy) pewnych wskazań treściowych, wyznaczających kierunek unormowań przyjętych potem w rozporządzeniu i przesadzających kwestie najważniejsze. Stopień szczegółowości owych wskazań (<wytycznych>) zależy od regulowanej materii i - mówiąc ogólnie - im bliżej rozporządzenie ma być związane ze sferą normowania sytuacji prawnej jednostki (pomiotów podobnych), tym więcej treści musi być już przesadzonych w ustawie i tym mniej swobody może pozostać dla rozporządzenia. W każdym też razie, jeżeli w ustawie nie zawarto jakichkolwiek <wytycznych>, to przepis

upoważniający zawsze staje się sprzeczny z konstytucją, nawet jeżeli pozostałe wymagania, o których mówi art. 92 ust. 1 zostały spełnione.

Tymczasem w niniejszej sprawie z powodu nadmiaru regulacji prawnych, braku ich zharmonizowania, a także działaniu bez podstawy prawnej mamy do czynienia z sytuacją, w której - w wyniku wydania zaskarżonego aktu - kompetencje Prezesa Rady Ministrów zmieszano z kompetencjami Ministra Obrony Narodowej, Ministra Spraw Wewnętrznych, Ministra Koordynatora do Spraw Służb Specjalnych” (uzasadnienie wniosku, s. 24-25).

Wnioskodawcy stwierdzili, że „[z]godnie z art. 149 ust. 1 Konstytucji RP Prezes Rady Ministrów może wyznaczyć ministrowi zadania, które ten wypełnia jako członek Rady Ministrów. Premier może wyznaczać zadania zarówno ministrowi kierującemu działem administracji rządowej (ministrowi resortowemu - np. Ministrowi Spraw Wewnętrznych), jak i ministrowi <bez teki>. Wyznaczając zadania ministrowi kierującemu działem administracji rządowej (ministrowi resortowemu), Premier powinien jednak uwzględniać fakt, że zakres działania takiego ministra określają ustawy (art. 149 ust. 1 zd. drugie Konstytucji RP). Wyznaczenie zadań ministrowi przez Prezesa Rady Ministrów następuje w drodze rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów (art. 33 ust. 1 ustawy z 8 sierpnia 1996 r. o Radzie Ministrów). W rozporządzeniu Premiera, wyznaczającym zadania ministra resortowego, powinny zostać wskazane, oprócz zadań, <również organy jemu podległe lub przez niego nadzorowane> (art. 33 ust. 1 pkt 2 ustawy z 8 sierpnia 1996 r. o Radzie Ministrów). Wskazanie takich organów w rozporządzeniu Premiera powinno przy tym uwzględniać treść art. 34 ust. 2 ustawy z 8 sierpnia 1996 r. o Radzie Ministrów, co wynika z art. 33 ust. 1 pkt 2 przedmiotowej ustawy. Konsekwencją takiego stanu rzeczy jest sytuacja, w której w rozporządzeniu Prezesa Rady Ministrów mogą zostać wskazane tylko te organy podległe lub nadzorowane przez ministra, co do których stanowią tak przepisy ustawy. Przepis art. 34 ust. 2 ustawy o Radzie Ministrów stanowi bowiem, że: <Minister nadzoruje i kontroluje działalność

organów i jednostek, w stosunku do których uzyskał uprawnienia nadzorcze na podstawie przepisów ustawowych - na zasadach określonych w tych przepisach>. Jeśli zatem przepisy ustawy (ustaw) nie określają relacji między ministrem i danym organem jako relacji nadzoru (podległości), to w rozporządzeniu premiera wyznaczającym zadania ministra również nie powinno to mieć miejsca. Inaczej, rozporządzenie premiera wprowadzałoby rozwiązania sprzeczne z przepisem art. 34 ust. 2 ustawy z 8 sierpnia 1996 r. o Radzie Ministrów.

Zgodnie z art. 29 ust. 4 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej minister właściwy do spraw wewnętrznych sprawuje nadzór wyłącznie nad działalnością Policji, Straży Granicznej, Państwowej Straży Pożarnej, Obrony Cywilnej Kraju, Prezesa Urzędu do spraw Repatriacji i Cudzoziemców, Krajowego Centrum Informacji Kryminalnej oraz Biura Ochrony Rządu. Żadne inne przepisy rangi ustawowej nie przekazują mu jakichkolwiek kompetencji względem służb specjalnych, bądź ich Szefów” (uzasadnienie wniosku, s. 30-31).

Zdaniem Wnioskodawców, rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 24 listopada 2011 r. w zakresie koordynacji służb specjalnych powierza w § 1 ust. 1 Ministrowi Jackowi Cichockiemu koordynację i nadzór nad działalnością ABW, AW, SKW, SWW, CBA, gdy tymczasem Minister Spraw Wewnętrznych nie posiada żadnych ustawowych kompetencji wobec tych urzędów administracji rządowej, co oznacza, że nie może on wykonywać powierzonych mu tym rozporządzeniem funkcji.

Wnioskodawcy podkreślają, że „Minister Spraw Wewnętrznych kieruje działem, który - na mocy art. 29 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej - obejmuje:

1. ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego;
2. ochrony granicy Państwa, kontroli ruchu granicznego i cudzoziemców;
3. zarządzania kryzysowego;

4. obrony cywilnej;
5. ochrony przeciwpożarowej;
6. przeciwdziałania skutkom klęsk żywiołowych i innych podobnych zdarzeń zagrażających bezpieczeństwu powszechnemu;
7. nadzoru nad ratownictwem górskim i wodnym;
8. obywatelstwa;
9. ewidencji ludności, dowodów osobistych i paszportów;
10. rejestracji stanu cywilnego oraz zmiany imion i nazwisk” i „[ż]aden zakres przedmiotowy jego działania zawarty w tym przepisie nie może rozszerzyć jego kompetencji o te wskazane w zaskarżonym rozporządzeniu” (uzasadnienie wniosku, s. 32).

Wnioskodawcy zarzucają dalej, że ministrowi odpowiedzialnemu wyłącznie za sprawy wewnętrzne powierzono koordynację i nadzór nad działaniami Szefów AW i SKW, to jest służb, które są właściwe w sprawach ochrony bezpieczeństwa zewnętrznego państwa.

W tym zakresie Wnioskodawcy zauważyli, iż „uprawnienia zapisane w § 1 ust. 2 pkt 2 i 3 Rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 24 listopada 2011 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Jacka Cichockiego - Ministra Spraw Wewnętrznych - w zakresie koordynacji służb specjalnych wynikają wprost z art. 13 ust. 1, 2, 6 i 7 ustawy z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu znajdującego się w Rozdziale II tej ustawy opatrzonej tytułem <Kolegium do Spraw Służb Specjalnych> i winny być rozpatrywane razem z pozostałymi normami znajdującymi się w tej części ustawy. Przedstawiony w niej kształt Kolegium do Spraw Służb Specjalnych wyklucza możliwość, aby Minister Spraw Wewnętrznych posiadał - jako członek tego gremium - jakiegokolwiek kompetencje względem służb specjalnych i ich Szefów. Zgodnie bowiem z art. 13 ust. 1 pkt 1 tej ustawy, Prezes Rady Ministrów - bądź minister koordynator w przypadku jego powołania - w celu koordynacji działań w dziedzinie ochrony

bezpieczeństwa i obronności państwa wydaje wiążące wytyczne oraz żąda informacji i opinii od ministra właściwego do spraw wewnętrznych - w odniesieniu do działalności Policji, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu. Minister Spraw Wewnętrznych nie może więc otrzymać kompetencji Przewodniczącego Kolegium, bowiem ustawowy hierarchiczny układ Kolegium zostałby zachwiany, w którym Minister Spraw Wewnętrznych jest członek Kolegium i ma cięży na nim obowiązek współdziałania z Prezesem Rady Ministrów” (uzasadnienie wniosku, s. 33).

Następnie Wnioskodawcy zarzucili zaskarżonemu rozporządzeniu, że bez delegacji ustawowej powierza w § 1 ust. 2 pkt 4 oraz pkt 7 Ministrowi Spraw Wewnętrznych wyłączne kompetencje Prezesa Rady Ministrów do wyrażania zgody na współdziałanie ABW, AW, SKW, SWW i CBA z właściwymi organami i służbami innych państw w sytuacji, gdy żaden przepis ustawy nie zezwala na przekazanie tych uprawnień komukolwiek, nawet Ministrowi Koordynatorowi ds. Służb Specjalnych.

W zasadę legalizmu, w ocenie Wnioskodawców, „w sposób rażący” godzi też § 1 ust. 2 pkt 5 lit. a rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 24 listopada 2011 r., określający kompetencję do zapoznawania się z informacjami mogącymi mieć istotne znaczenie dla bezpieczeństwa i międzynarodowej pozycji Rzeczypospolitej Polskiej, a zgromadzonymi przez ABW, AW, SKW, SWW, oraz do decydowania, który członek Rady Ministrów ma się z nimi zapoznać. Zgodnie bowiem z art. 19 ust. 1 i 3 ustawy o SKW oraz SWW, a także art. 18 ust. 1 i 3 ustawy o ABW oraz AW są to wyłączne kompetencje Prezesa Rady Ministrów.

Jak podkreślają Wnioskodawcy, „[n]ie ma żadnego zapisu o randze ustawy, które pozwalałyby na przekazanie w tym trybie tych informacji Ministrowi Spraw Wewnętrznych. Takie jest również *ratio legis* tej normy, która najważniejszej osobie w rządzie, kierującej pracami Rady Ministrów nakazuje zapoznawanie się z tymi najważniejszymi dla Rzeczypospolitej

Polskiej informacjami. Rozwiązanie to pozwala Prezesowi Rady Ministrów na ewentualną szybką i skoordynowaną reakcję wobec zaistniałego zagrożenia. Minister Spraw Wewnętrznych nie mając żadnych kompetencji np. wobec Ministra Spraw Zagranicznych, bądź Ministra Finansów nie mógłby wydać im określonego polecenia w związku z informacjami, o których mowa w tym przepisie” (uzasadnienie wniosku, s. 34).

Złamaniem zasady legalizmu - poprzez działanie bez podstawy prawnej - Wnioskodawcy uzasadniają również zarzuty dotyczące § 1 ust. 2 pkt 5 lit. b i c oraz ust. 2 pkt 6 i ust. 2 pkt 8 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 24 listopada 2011 r.

W tym zakresie Wnioskodawcy stwierdzają, że „[j]edynym ustawowym odbiorcą informacji wskazanych w tych przepisach jest Prezes Rady Ministrów, ale nie otrzymał on już uprawnień do scedowania tego prawa na jakikolwiek inny urząd, czy osobę. Brak ustawowej delegacji do takiego działania Prezesa Rady Ministrów na rzecz Ministra Spraw Wewnętrznych musi być więc uznane za niekonstytucyjne, zgodnie z zarzutami poczynionymi w *petitum* niniejszego wniosku” (uzasadnienie wniosku, s. 35).

Odnosząc się z kolei do przepisu § 1 ust. 2 pkt 9 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 24 listopada 2011 r., Wnioskodawcy wyrazili pogląd, że jest on „nie tylko nieuprawniony, ale i całkowicie oderwany od rzeczywistej woli ustawodawcy. Wprowadził on bowiem ustawowe gwarancje według których, w budynkach władzy ustawodawczej, Kancelarii Sejmu i Senatu RP kontrola CBA będzie możliwa tylko po przeprowadzeniu przez Prezesa Rady Ministrów w tym zakresie uzgodnień z Marszałkiem Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej lub Marszałkiem Senatu Rzeczypospolitej Polskiej. Intencja ustawodawcy jest aż nazbyt jasna. Przedstawiciele służby specjalnej na terenie obu Kancelarii mogą być odebrani jako zamach na działające tam niezawisłe konstytucyjne organy ustawodawcze. Gwarantem, iż wszystkie czynności będą przeprowadzane w zgodzie z prawem i poszanowaniem autonomii Sejmu i

Senatu ma być zwierzchnik Szefa CBA - Prezes Rady Ministrów, będący jednocześnie, po Marszałkach Sejmu i Senatu, czwartą osobą w państwie. W przypadku, gdyby funkcjonariusze CBA naruszyli plan kontroli uzgodniony pomiędzy tymi trzema konstytucyjnymi organami, Prezes Rady Ministrów musiałby się poddać do dymisji, a z nim cały jego gabinet. Groźba ta zostaje zminimalizowana w przypadku, gdy odpowiedzialność za ustalenie działań CBA w tym zakresie ponosi jeden z ministrów, i to któremu nawet nie podlega Szef CBA” (uzasadnienie wniosku, s. 35).

Podstawy prawnej pozbawione są nadto, jak przekonują Wnioskodawcy, przepisy § 1 ust. 1 pkt 10 oraz § 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 24 listopada 2011 r., ponieważ Szefowie służb wymienieni w § 1 ust. 1 pkt 10 tego rozporządzenia „podlegają wyłącznie i bezpośrednio Prezesowi Rady Ministrów w tym zakresie i żadna ustawa nie wprowadza możliwości przeniesienia tej kompetencji na członka Rady Ministrów”, natomiast powierzenie w § 2 obsługi Ministra Spraw Wewnętrznych, w zakresie wskazanym w tym rozporządzeniu, Kancelarii Prezesa Rady Ministrów „jest złamaniem art. 26 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Radzie Ministrów w związku z § 1 ust. 4 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 listopada 2011 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Spraw Wewnętrznych, bowiem obsługę Ministra Spraw Wewnętrznych ponosi resort, którym kieruje” (uzasadnienie wniosku, s. 36).

Pismem z dnia 29 maja 2012 r., sygn. U 3/12, Sędzia Trybunału Konstytucyjnego zwrócił się do umocowanych przedstawicieli Grupy posłów na Sejm „o uzasadnienie zarzutów postawionych w ww. wniosku w części dotyczącej stwierdzenia niezgodności:

1) § 1 ust. 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 24 listopada 2011 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Jacka Cichockiego - Ministra Spraw Wewnętrznych - w zakresie koordynacji służb specjalnych (Dz. U. Nr 254, poz. 1524; dalej: rozporządzenie) w zakresie, w jakim bez delegacji

ustawowej przekazuje uprawnienia Prezesa Rady Ministrów w zakresie nadzoru i koordynacji nad służbami specjalnymi Ministrowi Spraw Wewnętrznych i podporządkowuje mu, nie podlegające jego nadzorowi na mocy odrębnych ustaw, centralne organy administracji rządowej tj. Szefów Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego

- z art. 33 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 34 ust. 2 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Radzie Ministrów (Dz. U. Nr 106, poz. 492, ze zm.; dalej: ustawa o RM),

- z art. 29 ust. 1 i 4 oraz art. 33a ust. 1 pkt 7 i 7a, art. 33a ust. 2, art. 36 i art. 37 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. 141, poz. 943, ze zm.; dalej: ustawa o działach administracji rządowej),

- z art. 5 ust. 1a ustawy z dnia 14 grudnia 1995 r. o urzędzie Ministra Obrony Narodowej (Dz. U. Nr 10, poz. 56, ze zm.; dalej: ustawa o urzędzie MON),

- z art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o Służbie Kontrwywiadu Wojskowego oraz Służbie Wywiadu Wojskowego (Dz. U. Nr 104, poz. 709, ze zm.; dalej: ustawa o SKW i SWW),

- z art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu (Dz. U. Nr 74, poz. 676, ze zm.; dalej: ustawa o ABW i AW),

- z art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym (Dz. U. Nr 104, poz. 708, ze zm.; dalej: ustawa o CBA),

2) § 1 ust. 1 rozporządzenia w zakresie, w jakim przekazuje bez delegacji ustawowej Ministrowi Spraw Wewnętrznych, członkowi Kolegium do Spraw Służb Specjalnych, uprawnienia i kompetencje Przewodniczącego tego gremium

- z art. 11, art. 12 ust. 2 pkt 1 i pkt 3 lit. a, art. 13 ust. 1 pkt 1 oraz ust. 2, 7 i 8 ustawy o ABW i AW,

3) § 1 ust. 1 rozporządzenia w zakresie, w jakim ministrowi odpowiedzialnemu wyłącznie za sprawy wewnętrzne przekazuje w drodze rozporządzenia koordynację i nadzór nad działaniami Szefów AW i SKW, tj. służb, które są właściwe w sprawach ochrony bezpieczeństwa zewnętrznego państwa

- z art. 33 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 34 ust. 2 ustawy o RM,
- z art. 29 ust. 1 i 4 oraz art. 33a ust. 1 pkt 7, art. 33a ust. 2, art. 36 i art. 37 ustawy o działach administracji rządowej,
- z art. 5 ust. 1a ustawy o urzędzie MON,
- z art. 2 i art. 3 ustawy o ABW i AW,
- z art. 2 i art. 3 ustawy o SKW i SWW,

4) § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia w zakresie, w jakim powierza Ministrowi Spraw Wewnętrznych, a nie Ministrowi Koordynatorowi Służb Specjalnych uprawnienia do żądania od Szefów ABW, AW, SKW, SWW, CBA informacji związanych z planowaniem i wykonywaniem powierzonych zadań

- z art. 33 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 34 ust. 2 ustawy o RM,
- art. 29 ust. 1 i 4 oraz art. 33a ust. 1 pkt 7 i 7a, art. 33a ust. 2, art. 36 i art. 37 ustawy o działach administracji rządowej,
- z art. 5 ust. 1a ustawy o urzędzie MON,
- z art. 3 ust. 2 ustawy o SKW i SWW,
- z art. 13 ust. 1 pkt 1 oraz ust. 6 i 7 ustawy o ABW i AW,

5) § 1 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia w zakresie, w jakim powierza Ministrowi Spraw Wewnętrznych, a nie Ministrowi Koordynatorowi Służb Specjalnych uprawnienia do zapewnienia współdziałania służb specjalnych w celu realizacji ich ustawowych zadań oraz wykracza poza ustawową delegację w zakresie przekazania tych kompetencji

- z art. 33 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 34 ust. 2 ustawy o RM,
- z art. 29 ust. 1 i 4 oraz art. 33a ust. 1 pkt 7 i 7a, art. 33a ust. 2, art. 36 i art. 37 ustawy o działach administracji rządowej,

- z art. 5 ust. 1a ustawy o urzędzie MON,
- z art. 3 ust. 2 ustawy o SKW i SWW,
- z art. 13 ust. 1 pkt 1 oraz ust. 8 ustawy o ABW i AW,

6) § 1 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia w zakresie, w jakim bez delegacji ustawowej, powierza Ministrowi Spraw Wewnętrznych kompetencje Prezesa Rady Ministrów do wyrażania zgody na współdziałanie ABW, AW, CBA z właściwymi organami i służbami innych państw, w tym poprzez pominięcie w przedmiotowym upoważnieniu Szefów tych służb tj. centralnych organów administracji rządowej

- z art. 33 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 34 ust. 2 ustawy o RM,
- z art. 29 ust. 1 i 4 oraz art. 33a ust. 1 pkt 7 i 7a, art. 33a ust. 2, art. 36 i art. 37 ustawy o działach administracji rządowej,
- z art. 8 ustawy o ABW i AW,
- z art. 2 ust. 2 i art. 2a ustawy o CBA,

7) § 1 ust. 2 pkt 5 lit. a rozporządzenia w zakresie, w jakim bez delegacji ustawowej upoważnia Ministra Spraw Wewnętrznych do zapoznawania się z informacjami mogącymi mieć istotne znaczenie dla bezpieczeństwa i międzynarodowej pozycji Rzeczypospolitej Polskiej, a zgromadzonymi przez ABW, AW, SKW, SWW i upoważnia go do decydowania, który członek Rady Ministrów ma się z nimi zapoznać

- z art. 33 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 34 ust. 2 ustawy o RM,
- z art. 29 ust. 1 i 4 oraz art. 33a ust. 1 pkt 7 i 7a, art. 33a ust. 2, art. 36 i art. 37 ustawy o działach administracji rządowej,
- z art. 19 ust. 1 i 3 ustawy o SKW i SWW,
- z art. 18 ust. 1 i 3 ustawy o ABW i AW,

8) § 1 ust. 2 pkt 5 lit. b rozporządzenia w zakresie, w jakim bez delegacji ustawowej upoważnia Ministra Spraw Wewnętrznych do zapoznawania się z informacjami pełnomocnika do spraw kontroli przetwarzania przez CBA danych osobowych, o których mowa w tym przepisie

- z art. 33 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 34 ust. 2 ustawy o RM,
- z art. 29 ust. 1 i 4 oraz art. 33a ust. 1 pkt 7 i 7a, art. 33a ust. 2, art. 36 i art. 37 ustawy o działach administracji rządowej,
- z art. 22b ust. 8 w związku z art. 10 ust. 1 ustawy o CBA,

9) § 1 ust. 2 pkt 5 lit. c rozporządzenia w zakresie, w jakim bez delegacji ustawowej upoważnia Ministra Spraw Wewnętrznych do zapoznawania się z informacjami CBA, o których mowa w tym przepisie

- z art. 33 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 34 ust. 2 ustawy o RM,
- z art. 29 ust. 1 i 4 oraz art. 33a ust. 1 pkt 7 i 7a, art. 33a ust. 2, art. 36 i art. 37 ustawy o działach administracji rządowej,
- z art. 2 ust. 1 pkt 6 ustawy o CBA,

10) § 1 ust. 2 pkt 6 rozporządzenia w zakresie, w jakim bez delegacji ustawowej upoważnia Ministra Spraw Wewnętrznych do zapoznawania się i opiniowania rocznych sprawozdań pełnomocnika do spraw kontroli przetwarzania przez CBA danych osobowych

- z art. 33 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 34 ust. 2 ustawy o RM,
- z art. 29 ust. 1 i 4 oraz art. 33a ust. 1 pkt 7 i 7a, art. 33a ust. 2, art. 36 i art. 37 ustawy o działach administracji rządowej,
- z art. 22b ust. 8 ustawy o CBA,

11) § 1 ust. 2 pkt 7 rozporządzenia w zakresie, w jakim bez delegacji ustawowej powierza Ministrowi Spraw Wewnętrznych kompetencje Prezesa Rady Ministrów do wyrażania zgody na współdziałanie SKW i SWW z właściwymi organami i służbami innych państw, w tym poprzez pominięcie w przedmiotowym upoważnieniu Szefów tych służb tj. centralnych organów administracji rządowej

- z art. 33 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 34 ust. 2 ustawy o RM,
- z art. 29 ust. 1 i 4 oraz art. 33a ust. 1 pkt 7 i 7a, art. 33a ust. 2, art. 36 i art. 37 ustawy o działach administracji rządowej,
- z art. 5 ust. 1a ustawy o urzędzie MON,

- z art. 9 ustawy o SKW i SWW,

12) § 1 ust. 2 pkt 8 rozporządzenia w zakresie, w jakim bez delegacji ustawowej upoważnia Ministra Spraw Wewnętrznych do zapoznawania się i analizy oświadczeń o swoim stanie majątkowym Szefa CBA i jego zastępców

- z art. 33 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 34 ust. 2 ustawy o RM,

- z art. 29 ust. 1 i 4 oraz art. 33a ust. 1 pkt 7 i 7a, art. 33a ust. 2, art. 36 i art. 37 ustawy o działach administracji rządowej,

- z art. 22b ust. 8 ustawy o CBA,

13) § 1 ust. 2 pkt 9 rozporządzenia w zakresie, w jakim bez delegacji ustawowej upoważnia Ministra Spraw Wewnętrznych do dokonywania uzgodnień, o których mowa w art. 36 ust. 3 ustawy o CBA

- z art. 33 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 34 ust. 2 ustawy o RM,

- art. 29 ust. 1 i 4 oraz art. 33a ust. 1 pkt 7 i 7a, art. 33a ust. 2, art. 36 i art. 37 ustawy o działach administracji rządowej,

- z art. 36 ust. 3 ustawy o CBA,

14) § 1 ust. 2 pkt 10 rozporządzenia w zakresie, w jakim bez delegacji ustawowej przekazuje Ministrowi Spraw Wewnętrznych uprawnienia do dokonywania czynności wynikających ze stosunku służbowego wobec Szefa ABW, AW, CBA

- z art. 33 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 34 ust. 2 ustawy o RM,

- z art. 29 ust. 1 i 4 oraz art. 33a ust. 1 pkt 7 i 7a, art. 33a ust. 2, art. 36 i art. 37 ustawy o działach administracji rządowej,

- z art. 3 ust. 2 i art. 50a ustawy o ABW i AW,

- z art. 5 ust. 2 i art. 54a ustawy o CBA,

15) § 2 rozporządzenia w zakresie, w jakim powierza obsługę Ministra Spraw Wewnętrznych w zakresie wskazanym w tym rozporządzeniu, Kancelarii Prezesa Rady Ministrów

- z art. 26 ustawy o RM”.

W odpowiedzi na powołane pismo Sędziego Trybunału Konstytucyjnego z dnia 29 maja 2012 r. Grupa posłów na Sejm, w piśmie z dnia 11 czerwca 2012 r., stwierdziła, że w Jej ocenie zarzuty wniosku uzasadnione są (w odpowiedzi przyjęto numerację zawartą w piśmie Sędziego Trybunału Konstytucyjnego):

ad 1 - brakiem podstawy prawnej do przekazania Ministrowi Spraw Wewnętrznych przez Prezesa Rady Ministrów uprawnień w zakresie nadzoru i koordynacji nad służbami specjalnymi. W tym zakresie Wnioskodawcy stwierdzili, że, zgodnie z art. 33 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 34 ust. 2 ustawy o Radzie Ministrów, „w rozporządzeniu Prezesa Rady Ministrów, wyznaczającym zadania ministra resortowego, powinny zostać wskazane - oprócz zadań - również organy jemu podległe lub przez niego nadzorowane, a zgodnie z art. 34 ust. 2 ustawy o RM, mogą być to tylko te organy, co do których stanowią tak przepisy ustawy. Jeśli zatem przepisy ustawy (ustaw) nie określają relacji między ministrem i danym organem jako relacji nadzoru (podległości), to w rozporządzeniu Prezesa Rady Ministrów wyznaczającym zadania ministra również nie może to mieć miejsca. Wbrew omawianym regulacjom, w § 1 rozporządzenia będącego przedmiotem wniosku, wprowadzono koordynację nadzoru działalności Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego (dalej: ABW), Agencji Wywiadu (dalej: AW), Służby Kontrwywiadu Wojskowego (dalej: SKW), Służby Wywiadu Wojskowego (dalej: SWW) oraz Centralnego Biura Antykorupcyjnego (dalej: CBA), jako kompetencji ministra Jacka Cichockiego, oraz o nadzorze wykonywanym w imieniu i z upoważnienia Prezesa Rady ministrów przez ministra Jacka Cichockiego (ust. 2). W dalszej części § 1 ust. 2 rozporządzenia, wymienia się także konkretne postacie ustawowych kompetencji premiera (w zakresie nadzoru nad służbami specjalnymi), które Prezes Rady Ministrów ceduje na Ministra Spraw Wewnętrznych. Z jednej strony, w rozporządzeniu wymienia się te organy (służby specjalne), które na gruncie ustaw nie podlegają i nie są nadzorowane przez Ministra Spraw

Wewnętrznych, a z drugiej, przekazuje się ministrowi kompetencje Prezesa Rady Ministrów, które na gruncie ustaw kompetencyjnych przynależą wyłącznie Prezesowi Rady Ministrów. Zgodnie bowiem z:

- a. art. 29 ust. 1 ustawy o działach administracji rządowej, dział sprawy wewnętrzne nie obejmuje jakichkolwiek spraw związanych z działalnością, bądź nadzorem nad służbami specjalnymi;
- b. art. 29 ust. 4 ustawy o działach administracji rządowej zawiera kompletny ustawowy zbiór organów nadzorowanych przez Ministra Spraw Wewnętrznych (w tym wypadku pełniącego tę funkcję Jacka Cichockiego) i nie ma w nim ani Szefa ABW, Szefa AW, Szefa SKW, Szefa SWW, Szefa CBA, ani żadnego z kierowanych przez nich organów administracji rządowej;
- c. art. 33a ust. 1 pkt 7 i 7a ustawy o działach administracji rządowej wyłączną kompetencją Prezesa Rady Ministrów jest sprawowanie nadzoru nad działalnością administracji rządowej nieobjętą zakresem działów administracji rządowej, wykonywaną przez ABW, AW i CBA. Dział sprawy wewnętrzne - będący przedmiotem badania w niniejszej sprawie - nie zawiera żadnych uregulowań w tym zakresie;
- d. art. 36 ustawy o działach administracji rządowej w odrębnych przepisach mogą być zawarte wyłącznie te zadania i kompetencje ministra kierującego określonym działem, które dotyczą organów jemu podległych lub przez niego nadzorowanych.;
- e. art. 37 ustawy o działach administracji rządowej Minister kierujący określonym działem, w przedmiotowej sprawie Minister Spraw Wewnętrznych, wykonuje określone w odrębnych przepisach zadania z dziedziny obronności i ochrony bezpieczeństwa Państwa, z wyjątkiem spraw, które na mocy odrębnych przepisów należą do innych organów administracji rządowej i państwowych jednostek organizacyjnych. Minister Spraw Wewnętrznych Jacek Cichocki nie mógł więc otrzymać jakichkolwiek kompetencji z zakresu działalności służb specjalnych (a więc obronności i

ochrony bezpieczeństwa Państwa), które są zarezerwowane dla Prezesa Rady Ministrów w zakresie ABW, AW, CBA oraz dla Ministra Obrony Narodowej w zakresie SKW i SWW (...).

f. art. 5 ust. 1a ustawy o urzędzie MON Ministrowi Obrony Narodowej podlegają SKW i SWW na zasadach określonych w ustawie o SKW i SWW.

g. art. 3 ust. 2 ustawy o SKW i SWW Szef SKW oraz Szef SWW podlegają Ministrowi Obrony Narodowej, z zastrzeżeniem określonych w ustawie uprawnień Prezesa Rady Ministrów lub Ministra Koordynatora Służb Specjalnych, w przypadku jego powołania. Z obu przywołanych powyżej norm wynika bezspornie, że Ministrowi Spraw Wewnętrznych nie przysługują jakiegokolwiek kompetencje w zakresie nadzorowania i koordynowania działalności wojskowych służb specjalnych, a więc nie mogły one zostać - zgodnie z art. 34 ust. 2 ustawy o RM - przekazane Jackowi Cichockiemu.

h. art. 3 ust. 2 ustawy o ABW i AW Szef ABW i Szef AW podlegają bezpośrednio Prezesowi Rady Ministrów.

i. art. 5 ust. 2 ustawy o CBA, Szef CBA jest centralnym organem administracji rządowej nadzorowanym przez Prezesa Rady Ministrów, działającym przy pomocy CBA, które jest urzędem administracji rządowej. Z powyższych uregulowań - stanowiących dodatkowe uzasadnienie dla zasadności omawianego zarzutu niezgodności z art. 33 ust. 1 pkt 2 ustawy o RM - wynika bezspornie, iż Prezes Rady Ministrów nie mógł w drodze rozporządzenia wydanego w oparciu o tę normę przekazać Ministrowi Spraw Wewnętrznych Jackowi Cichockiemu jakichkolwiek kompetencji w zakresie nadzoru i koordynacji nad służbami specjalnymi” (uzasadnienie pisma z dnia 11 czerwca 2012 r., s. 2-5);

ad 2 - brakiem podstawy prawnej do przekazania Ministrowi Spraw Wewnętrznych przez Prezesa Rady Ministrów uprawnień i kompetencji Przewodniczącego Kolegium do Spraw Służb Specjalnych (dalej: Kolegium). W tym zakresie Wnioskodawcy stwierdzili, że, zgodnie z art. 11

ustawy o ABW oraz AW, kompetencje Kolegium „dotyczą sfery koordynacji i nadzoru nad służbami specjalnymi, a więc pokrywają się z zakresem rozporządzenia będącego przedmiotem rozpatrywanego wniosku. Na mocy art. 12 ust. 2 pkt 1 oraz art. 13 ust. 1 pkt 1 ustawy o ABW i AW, pracy Kolegium przewodniczy Prezes Rady Ministrów, który może w celu koordynacji działań w dziedzinie ochrony bezpieczeństwa i obronności państwa wydawać wiążące wytyczne oraz żądać informacji i opinii m.in. od Szefów ABW, AW, CBA w odniesieniu do działalności tych służb oraz Ministra Obrony Narodowej w odniesieniu do działalności SKW i SWW. W opisanym stanie prawnym, Minister Spraw Wewnętrznych - który na mocy art. 12 ust. 2 pkt 3 lit. a ustawy o ABW i AW - choć jest wyłącznie członkiem tego gremium, na mocy omawianego rozporządzenia otrzymuje przynajmniej równorzędne - do opisanych powyżej -kompetencje Przewodniczącego Kolegium tj. Prezesa Rady Ministrów w zakresie nadzoru i koordynacji służb specjalnych. Reasumując powyższe, skoro na mocy powyższych przepisów rangi ustawy, działalność służb specjalnych koordynuje Prezes Rady Ministrów, to podległy mu - jako członek Rady Ministrów oraz jako członek Kolegium - Minister Spraw Wewnętrznych nie może na podstawie rozporządzenia przejąć wszystkich tych kompetencji. Wyłącznie art. 13 ust. 7 ustawy o ABW i AW mógłby stanowić podstawę dla Prezesa Rady Ministrów do upoważnienia ministra powołanego w celu koordynowania działalności służb specjalnych do żądania od szefów służb specjalnych - w celu zapewnienia wymaganego ich współdziałania - informacji związanych z planowaniem i wykonywaniem powierzonych zadań (żądanie przekazania informacji skierowane do Szefa SKW albo Szefa SWW wymaga równoczesnego powiadomienia Ministra ON). Minister Spraw Wewnętrznych nie został powołany na stanowisko w celu koordynacji służb specjalnych, jak również z art. 29 ust. 1 i 4 ustawy o działach administracji rządowej nie wynika, aby dział administracji, którym kieruje dawał podstawy do sformułowania tezy o możliwości uznania go <ministrem powołanym w celu koordynowania

działalności służb specjalnych>. Powierzenie tych kompetencji w rozporządzeniu będącego przedmiotem niniejszego postępowania na mocy innych przepisów uznane musi być za sprzeczne nie tylko z art. 13 ust. 7 ustawy o ABW i AW, ale i ze wszystkimi wyżej powołanymi wzorcami kontroli” (tamże, s. 5-6);

ad 3 - brakiem podstawy prawnej do podejmowania przez Ministra Spraw Wewnętrznych decyzji w sprawach ochrony bezpieczeństwa zewnętrznego państwa, jak również brakiem delegacji do podejmowania czynności dotyczących bezpieczeństwa zewnętrznego Państwa. W tym zakresie Wnioskodawcy wskazali, że „[k]ierowany przez Jacka Cichockiego dział sprawy wewnętrzne - zgodnie z art. 29 ust. 1 i 4 ustawy o działach administracji - odpowiada wyłącznie za funkcjonowanie określonych struktur państwowych w granicach Państwa, podczas gdy rozporządzenie będące przedmiotem niniejszego postępowania dotyczy także koordynacji i nadzoru nad służbami wywiadowczymi AW i SWW. Zgodnie z art. 2 ustawy o ABW i AW, Agencja Wywiadu jest służbą właściwą w sprawach ochrony bezpieczeństwa zewnętrznego państwa, którą kieruje podległy - na mocy art. 33a ust. 1 pkt 7 i art. 33a ust. 2 ustawy o działach administracji - Prezesowi Rady Ministrów Szef AW (art. 3 ustawy o ABW i AW). Analogicznie, kierowana przez Szefa SWW, Służba Wywiadu Wojskowego jest - zgodnie z art. 2 ustawy o SKW i SWW - służbą specjalną, właściwą w sprawach ochrony przed zagrożeniami zewnętrznymi dla obronności Państwa, bezpieczeństwa i zdolności bojowej SZ RP oraz innych jednostek organizacyjnych podległych lub nadzorowanych przez Ministra Obrony Narodowej. Na mocy art. 5 ust. 1a ustawy o urzędzie MON oraz art. 3 ustawy o SKW i SWW Szef SWW podlega Ministrowi Obrony Narodowej oraz Prezesowi Rady Ministrów. Zgodnie z art. 36 oraz art. 37 ustawy o działach administracji rządowej Minister Spraw Wewnętrznych Jacek Cichocki nie mógł więc otrzymać jakichkolwiek kompetencji z zakresu działalności służb wywiadowczych AW i SWW, działających poza granicami

kraju, bowiem są one zarezerwowane dla Prezesa Rady Ministrów w zakresie AW oraz Ministra Obrony Narodowej w zakresie SWW” (tamże, s. 6-7);

ad 4 - brakiem podstawy prawnej do żądania przez Ministra Spraw Wewnętrznych od Szefów ABW, AW, SKW, SWW, CBA informacji związanych z planowaniem i wykonywaniem powierzonych zadań. W tym zakresie Wnioskodawcy stwierdzili, że „[w]ynikające z art. 13 ust. 1 pkt 1 oraz ust. 6 i 7 ustawy o ABW i AW - uprawnienie Prezesa Rady Ministrów w zakresie żądania od szefów służb specjalnych - w celu zapewnienia wymaganego ich współdziałania - informacji związanych z planowaniem i wykonywaniem powierzonych zadań (żądanie przekazania informacji skierowane do Szefa SKW albo Szefa SWW wymaga równoczesnego powiadomienia Ministra ON) może być przekazane wyłącznie ministrowi powołanemu w celu koordynowania działalności służb specjalnych, a więc nie takiemu, który kieruje określonym działem administracji rządowej, w tym wypadku z zakresu spraw wewnętrznych. Mając na uwadze szczegółowo już omówiony w powyższych punktach wzorzec kontroli oparty o art. 33 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 34 ust. 2 ustawy o RM, art. 29 ust. 1 i 4 oraz art. 33a ust. 1 pkt 7 i 7a, art. 33a ust. 2, art. 36 i art. 37 ustawy o działach administracji rządowej, art. 5 ust. 1a ustawy o urzędzie MON, art. 3 ust. 2 ustawy o SKW i SWW, uznać należy, że rozporządzenie będące przedmiotem niniejszego postępowania, a wydane na podstawie art. 33 ust. 1 pkt 2 ustawy o RM, przekazując - w § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia - powyższe kompetencje Ministrowi Spraw Wewnętrznych Jackowi Cichockiemu musi być w tej części uznane za sprzeczne z przywołanymi na wstępie normami prawa” (tamże, s. 7-8);

ad 5 - „analogicznymi względami prawnymi i faktycznymi, a omówionymi już w przypadku poprzedniego zarzutu (podkr. wł.). Jediną różnicę stanowi tu zmienny substrat w/w wzorca tj. w tym przypadku art. 13 ust. 8 ustawy o ABW i AW, który stanowi, że w razie konieczności współpracy służb

specjalnych w celu realizacji ustawowych zadań Prezes Rady Ministrów obowiązek koordynacji działań w tym zakresie powierza ministrowi powołanemu w celu koordynowania działalności służb specjalnych albo Szefowi jednej ze służb. Należy jednak podkreślić, że przepis ten nie tylko nie zezwala na ich powierzenie innemu ministrowi, niż ten powołany wyłącznie w celu koordynowania działalności służb specjalnych - bądź któremuś z szefów służb - ale stanowi, że takie rozwiązanie może być stosowane wyłącznie w wyjątkowych okolicznościach tj. <w razie konieczności>, a więc nie może mieć charakteru stałego upoważnienia, jak ma to miejsce w przypadku przedmiotowego rozporządzenia” (tamże, s. 8-9);

ad 6 – „brakiem ustawowej delegacji dla Prezesa Rady Ministrów do przekazania Ministrowi Spraw Wewnętrznych swoich kompetencji w zakresie wyrażania zgody na współdziałanie Szefów ABW, AW, CBA z właściwymi organami i służbami innych państw (podkr. wł.). Szefowie w/w służb mają obowiązek uzyskania takiej aprobaty zgodnie z art. 8 ustawy o ABW i AW oraz art. 2 ust. 2 i 2a ustawy o CBA. Kolejny zarzut dotyczy przekazania Jackowi Cichockiemu kompetencji do wyrażania zgody na wskazane w tych przepisach współdziałanie, ale dla samych służb, jako urzędów administracji rządowej, a nie ich Szefów, czyli centralnych organów administracji rządowej. Prezes Rady Ministrów - zgodnie z omawianymi wzorcami kontroli - ma kompetencję do wyrażania przedmiotowej zgody Szefom ABW, AW i CBA” (tamże, s. 9-10);

ad 7 - „brakiem ustawowej delegacji dla Prezesa Rady Ministrów do przekazania na stałe Ministrowi Spraw Wewnętrznych swoich kompetencji w zakresie zapoznawania się z najbardziej wrażliwymi dla zewnętrznego i wewnętrznego bezpieczeństwa Państwa informacjami (podkr. wł.). Zgodnie z art. 19 ust. 1 ustawy o SKW i SWW oraz art. 18 ust. 1 ustawy o ABW i AW jedynymi uprawnionymi, ustawowymi i stałymi odbiorcami informacji mogących mieć istotne znaczenie dla bezpieczeństwa i międzynarodowej

pozycji Rzeczypospolitej Polskiej są Prezydent RP i Prezes Rady Ministrów (w przypadku informacji przekazywanych przez SKW i SWW musi być dodatkowo powiadomiony Minister Obrony Narodowej). Zgodnie z ust. 3 obu przepisów, Minister Spraw Wewnętrznych może się zapoznać z tymi informacjami tylko w jednym szczególnym przypadku: kiedy informacje służb dotyczą spraw objętych jego działaniem i o ile Prezes Rady Ministrów tego nie zakáže. Nie ma podstawy prawnej, aby upoważnienie miało charakter stały” (tamże, s. 10-11);

ad 8 - „brakiem ustawowej delegacji dla Prezesa Rady Ministrów do przekazania Ministrowi Spraw Wewnętrznych swoich kompetencji w zakresie zapoznawania się z przekazywanymi mu - na podstawie art. 22b ust. 7 ustawy o CBA - informacjami pełnomocnika ds. nadzoru nad zgodnością przetwarzania przez CBA danych osobowych (podkr. wł.).

Dodatkowy argument wzmacniający stanowisko wnioskodawców w tej kwestii znajduje się w uzasadnieniu do rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym (druk sejmowy 3113 z 7 czerwca 2010 roku), w którym zaproponowano powyższe przepisy, uzasadniające je w następujący sposób: <Nowa regulacja oznaczona jako art. 22b stanowi bezpośrednią realizację wyroku Trybunału Konstytucyjnego (wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 23 czerwca 2009 r., sygn. akt K 54/07 - przyp. wnioskodawcy), który uznał za niekonstytucyjne przepisy w zakresie, w jakim umożliwia zbieranie CBA danych wskazanych w art. 27 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych oraz korzystanie z tego typu danych i informacji uzyskanych w wyniku wykonywania czynności operacyjno-rozpoznawczych - bez zagwarantowania instrumentów kontroli sposobu przechowywania i weryfikacji danych oraz sposobu usuwania danych zbędnych dla wykonywania ustawowych zadań. [...] W sytuacji, w której pełnomocnik stwierdzi naruszenie przepisów, nie tylko będzie musiał podjąć wszelkie działania mające na celu wyjaśnienie przyczyn tego stanu, ale także zawiadomić o tym niezwłocznie Prezesa Rady Ministrów oraz Szefa CBA. Mechanizm ten umożliwi Szefowi

CBA i Prezesowi Rady Ministrów realny nadzór nad przetwarzanymi danymi. [...] Pomimo dość uznaniowego w pewnej mierze charakteru kwalifikowania przez pełnomocnika nieprawidłowości, nie będzie to stanowiło jakiegos niebezpieczeństwa dla przestrzegania powszechnie obowiązujących przepisów. W projektowanym ust. 7 przewiduje się obowiązek przedstawiania do 31 marca sprawozdania, w którym wskazywana będzie informacja o stanie ochrony danych osobowych w CBA oraz wszystkich przypadkach naruszenia przepisów w tym zakresie.>

Z powyższego wynika zatem, że obowiązek zapoznawania właśnie Prezesa Rady Ministrów z informacjami przekazywanymi przez pełnomocnika, jest w pełni zasadny i celowy. Ma bowiem służyć kontroli prawidłowości przetwarzania w CBA danych wrażliwych przez jedyny organ, który posiada rzeczywiste kompetencje w przedmiocie zmiany, czy to Szefa CBA, czy to pełnomocnika” (tamże, s. 11-12);

ad 9 - „brakiem ustawowej delegacji dla Prezesa Rady Ministrów do przekazania Ministrowi Spraw Wewnętrznych swoich kompetencji w zakresie zapoznawania się z przekazywanymi mu informacjami, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 6 ustawy o CBA (podkr. wł.)” (tamże, s. 12);

ad 10 - „brakiem ustawowej delegacji dla Prezesa Rady Ministrów do przekazania Ministrowi Spraw Wewnętrznych swoich kompetencji w zakresie zapoznawania się z przekazywanymi mu - na podstawie art. 22b ust. 8 ustawy o CBA - informacjami pełnomocnika ds. nadzoru nad zgodnością przetwarzania przez CBA danych osobowych (podkr. wł.). Stanowisko to ugruntowuje także treść druku sejmowego nr 3113 zawarta w opisie zarzutu § 1 ust. 2 pkt 5 lit. b rozporządzenia” (tamże, s. 13);

ad 11 - „brakiem ustawowej delegacji dla Prezesa Rady Ministrów do przekazania Ministrowi Spraw Wewnętrznych swoich kompetencji w zakresie wyrażania zgody na współdziałanie Szefów SKW i SWW z właściwymi organami i służbami innych państw (podkr. wł.). Szefowie w/w

służb mają obowiązek uzyskania takiej aprobaty zgodnie z art. 9 ustawy o SKW i SWW” (tamże, s. 13-14);

ad 12 - „brakiem ustawowej delegacji dla Prezesa Rady Ministrów do przekazania Ministrowi Spraw Wewnętrznych swoich kompetencji w zakresie zapoznawania się i analizy z przekazywanymi mu - na podstawie art. 72 ust. 3 ustawy o CBA - oświadczeń o swoim stanie majątkowym przez Szefa CBA i jego zastępców (podkr. wł.)” (tamże, s. 14);

ad 13 - „brakiem ustawowej delegacji dla Prezesa Rady Ministrów do przekazania Ministrowi Spraw Wewnętrznych swoich kompetencji w zakresie prowadzenia uzgodnień - odpowiednio z Marszałkiem Sejmu i Marszałkiem Senatu - w zakresie kontroli lub poszczególne jej czynności przeprowadzanych przez CBA w obiektach pozostających w zarządzie Kancelarii Sejmu i Kancelarii Senatu (podkr. wł.). Dodatkowo stwierdzić należy, że intencja ustawodawcy w przypadku analizowanego przepisu jest aż nazbyt jasna. Gwarantem, iż wszystkie czynności będą przeprowadzane w zgodzie z prawem i poszanowaniem autonomii Sejmu i Senatu ma być zwierzchnik Szefa CBA – Prezes Rady Ministrów, będący jednocześnie, po Marszałkach Sejmu i Senatu, czwartą osobą w państwie. W przypadku, gdyby funkcjonariusze CBA naruszyli plan kontroli uzgodniony pomiędzy tymi trzema konstytucyjnymi organami, Prezes Rady Ministrów musiałby się poddać do dymisji, a z nim cały jego gabinet. Groźba ta zostaje zminimalizowana w przypadku, gdy odpowiedzialność za ustalenie działań CBA w tym zakresie ponosi jeden z ministrów, i to któremu nawet nie podlega Szef CBA. Nie mniej ważną kwestią jest, iż na mocy art. 36 ust. 3 ustawy o CBA uzgodnienia prowadzone są przez organy usytuowane w Konstytucji RP obok siebie” (tamże, s. 14-15);

ad 14 - „brakiem ustawowej delegacji dla Prezesa Rady Ministrów do przekazania Ministrowi Spraw Wewnętrznych swoich kompetencji w zakresie dokonywania czynności wynikających ze stosunku służbowego

wobec Szefa ABW, AW, CBA (podkr. wł.). Kompetencje te Prezes Rady Ministrów może przekazać wyłącznie ministrowi powołanemu w celu koordynowania działalności służb specjalnych, a więc nie takiemu, który kieruje określonym działem administracji rządowej, w tym wypadku z zakresu spraw wewnętrznych” (tamże, s. 15);

ad 15 - „brakiem podstawy prawnej, aby Kancelaria Rady Ministrów obsługiwała Ministra Spraw Wewnętrznych w jakimkolwiek zakresie (podkr. wł.). Zgodnie z art. 26 ust. 1 ustawy o RM Kancelaria Prezesa Rady Ministrów zapewnia obsługę:

Rady Ministrów i Prezesa Rady Ministrów;

wiceprezesów Rady Ministrów;

Kolegium do Spraw Służb Specjalnych;

Rady Legislacyjnej;

Szefa Służby Cywilnej.

Na mocy ust. 2 Kancelaria może obsługiwać również pełnomocnika Rządu oraz wskazane przez Prezesa Rady Ministrów organy pomocnicze, komisje i komisje wspólne. Minister Spraw Wewnętrznych nie jest żadnym z tych organów, a więc jego działalność nie może być finansowana przez Kancelarię Prezesa Rady Ministrów” (tamże, s. 15-16).

Jako wzorce kontroli Grupa posłów na Sejm wskazała między innymi przepisy rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 listopada 2011 r., przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 lipca 2002 r. oraz przepisy zawarte w Zasadach techniki prawodawczej.

Należy w związku z tym przypomnieć, że Trybunał Konstytucyjny nie posiada kompetencji do kontroli zgodności przepisów rozporządzeń z przepisami innych rozporządzeń. Zgodnie z art. 188 Konstytucji, Trybunał orzeka w sprawach tam wyszczególnionych oraz, na podstawie art. 189 Konstytucji, rozstrzyga spory kompetencyjne pomiędzy centralnymi

konstytucyjnymi organami państwa. Z przepisów art. 188 ust. 1-3 Konstytucji wynika, że Trybunał orzeka w sprawach zgodności aktów prawnych z aktami prawnymi lub przepisami o wyższej mocy obowiązywania (wyższego rzędu). **Wykonuje więc, w ramach porządku prawnego, tzw. pionową kontrolę.** W ramach takiej kontroli nie mieści się orzekanie o zgodności przepisów rozporządzeń z przepisami innych rozporządzeń (*vide* przykładowo - wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 12 lipca 2011 r., sygn. K 26/09, OTK ZU seria A nr 6/2011, poz. 54).

Powyższe odnosi się również do - określonych także w rozporządzeniu - Zasad techniki prawodawczej. One również nie mogą stanowić podstawy orzekania przez Trybunał Konstytucyjny o niekonstytucyjności konkretnego aktu prawnego lub jego poszczególnych przepisów. Sąd konstytucyjny powołuje się na te zasady, jako na akt normatywny, jedynie subsydiarnie, wykazując w swoich orzeczeniach, że określone wady badanego aktu prawnego, niedające się tolerować w państwie prawa, powstały w następstwie lekceważenia reguł techniki prawodawczej (*vide* - S. Wronkowska, M. Zieliński, *Komentarz do zasad techniki prawodawczej*, Wydawnictwo Sejmowe, Warszawa 2004, s. 20).

Mając na uwadze przedstawione wyżej okoliczności należy stwierdzić, że postępowanie w sprawie badania zgodności przepisów rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 24 listopada 2011 r. z przepisami: rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 listopada 2011 r. i rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 lipca 2002 r., a także z przepisami zawartymi w Zasadach techniki prawodawczej podlega umorzeniu na podstawie art. 39 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643 ze zm.), ze względu na niedopuszczalność wydania wyroku.

Przedmiotem zaskarżenia Wnioskodawcy uczynili w zasadzie kompletną zawartość normatywną rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z

dnia 24 listopada 2011 r. Wnioskodawcy, poza § 1 ust. 2 pkt 1 oraz § 3, zakwestionowali bowiem wszystkie przepisy tego aktu prawnego, zarzucając im niezgodność zarówno z przepisami Konstytucji (art. 7, art. 92 ust. 1 i art. 149 ust. 1), jak i z przepisami szeregu ustaw zwykłych, w tym ustaw określających kompetencje „służb specjalnych”, których definicję sformułowaną na potrzeby zaskarżonego rozporządzenia zawiera jego § 1 ust. 1.

Z treści wniosku wynika, że Grupa posłów na Sejm zarzuciła wskazanym w *petitum* wniosku przepisom rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 24 listopada 2011 r. uregulowanie spraw nie tyle nieobjętych delegacją ustawową - której pełną treść normatywną wyraża przepis art. 33 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy o Radzie Ministrów, gdy tymczasem Wnioskodawcy poprzestali na wskazaniu niezgodności zaskarżonych przepisów z art. 33 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 34 ust. 2 ustawy o Radzie Ministrów - ile uregulowanie w tym rozporządzeniu spraw nieobjętych przepisami ustaw merytorycznie właściwych (ustawy o działach administracji rządowej, ustawy o SKW oraz SWW, ustawy o ABW oraz AW; ustawy o urzędzie Ministra Obrony Narodowej, ustawy o CBA), który to wymóg Wnioskodawcy wywodzą, w szczególności, z art. 149 ust. 1 Konstytucji.

W przedstawionej sytuacji konieczne wydaje się przede wszystkim odtworzenie treści normatywnej zawartej w art. 149 ust. 1 Konstytucji.

Art. 149 ust. 1 ustawy zasadniczej brzmi:

„Ministrowie kierują określonymi działami administracji rządowej **lub** (podkr. wł.) wypełniają zadania wyznaczone im przez Prezesa Rady Ministrów. Zakres działania ministra kierującego działem administracji rządowej określają ustawy.”.

Brzmienie powołanego przepisu wskazuje, że ustawodawca konstytucyjny przewiduje dla ministrów dwojakiego rodzaju zadania, które mogą być przez nich wykonywane łącznie albo rozłącznie (funktor alternatywy łącznej „lub”), a mianowicie: zadania wynikające z kompetencji do kierowania

określonym działem administracji rządowej, których zakres określają ustawy, oraz zadania wyznaczone ministrom przez Prezesa Rady Ministrów (ich przełożonego).

P. Sarnecki podkreśla, że ministrowie kierujący działem administracji rządowej to tradycyjna kategoria członków Rady Ministrów (Autor nazywa tę kategorię ministrów - ministrami działowymi), których „(przedmiotowy) zakres działania winny określać ustawy”, oraz stwierdza, że jest oczywiste, iż „ustawy określają zakresy działania ministrów jednocześnie wskazywanych przez te ustawy. To wskazywanie odbywa się przez określone <nazwanie> każdego ministra. Interpretacja, że ustawy mogłyby określać zakresy działania bez odnoszenia ich do wskazywanych (nazywanych) jednocześnie ministrów, byłaby dość absurdalna. Nie może przecież istnieć zakres działania bez podmiotu, któremu byłby on przypisany. Przy <działach administracji rządowej> brak wskazywania na podmioty byłby tym bardziej niewyobrażalny, że suma wszystkich działów stanowi po prostu całość przedmiotową gestii administracji rządowej. Niemożliwa wydaje się również interpretacja, że w zwrocie <zakres działania ministra kierującego działem...> chodzić może o coś innego niż o ich zakres rzeczowy (przedmiotowy)” [komentarz P. Sarneckiego do art. 149 Konstytucji (w:) *Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz*, Tom II, Wydawnictwo Sejmowe, Warszawa 2001, s. 2-3].

P. Sarnecki dodaje, że „[u]prawnienia kierownicze ministra w <jego> dziale administracji rządowej określane są przez ustawy i inne przepisy powszechnie obowiązujące, lecz mogą być również określone przez przepisy wewnętrzne. Te pierwsze wymagane są oczywiście zawsze, gdy uprawnienia ministra odnoszą się do obywateli i innych samodzielnych podmiotów prawnych, tak prawa prywatnego, jak i publicznego. W tym ostatnim przypadku idzie zwłaszcza o wszelkie samodzielne organy władzy publicznej, np. organy samorządu terytorialnego. Występować tu mogą zarówno ustawy generalnie określające uprawnienia wszystkich ministrów tej kategorii, jak i ustawy

odnoszące się jedynie do ministra kierującego konkretnym działem administracji rządowej” (komentarz P. Sarneckiego do art. 149 Konstytucji (w:) *Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz*, Tom II, op. cit., s. 3).

Odnośnie natomiast ministrów wypełniających zadania wyznaczone im przez Prezesa Rady Ministrów, P. Sarnecki zauważa, iż „[m]inistrowie tej kategorii nie mają <zakresu> działania, lecz wypełniają „zadania” (P. Sarnecki nazywa tych ministrów ministrami zadaniowymi – przyp. wł.). Konstytucja nie określa charakteru tych zadań, ale w każdym razie nie może to być powierzenie ministrom omawianej kategorii stałego kierowania pewnym wycinkiem, mieszczącym się w zakresie przedmiotowym administracji rządowej, czyli powierzenie im najwęższego choćby <działu> tej administracji. Ministrowie <zadaniowi> mogą więc mieć zlecane nadzorowanie (w potocznym znaczeniu tego słowa) pewnych podobnych aspektów działania wielu resortów, jak np. ich działalności legislacyjnej czy wielkości zatrudnienia w ministerstwach, mieć zlecone prowadzenie pewnych zadań jednorazowych, np. czuwanie nad wdrożeniem pewnych reform, czy też mieć zlecone prowadzenie pewnych działań międzydziałowych, bardzo specjalistycznych, jak np. koordynowanie służb specjalnych.

Komentowany artykuł nie rozstrzyga o formie wymaganego tu <wyznaczenia zadania> przez prezesa RM. Rozstrzygnięcia wymaga przede wszystkim kwestia, czy to <wyznaczenie> posiada charakter normatywny, niejako analogiczny do ustawy określającej zakres działania ministra <działowego>, czy też charakter indywidualno-konkretny, polegający na powierzeniu ustalonego zadania oznaczonej osobie. Ta druga sytuacja powodowałaby, że w wypadku ustąpienia ministra <zadaniowego> analizowane tu <wyznaczenie zadań> utraciłoby moc. Decydująca wydaje się tu okoliczność, że *ex definitione* <zadanie> wymagać będzie działań wielokrotnych, a nie jednorazowych; nie bez znaczenia będzie również posiadanie przez ministra różnych uprawnień wobec wielu innych podmiotów, czyli wielu adresatów

swych oddziaływań, chociaż w wewnętrznej strukturze administracji rządowej. Winno to skłaniać do uznania analizowanego aktu prezesa RM jako aktu normatywnego. Jego wewnętrzny charakter wskazywałby z kolei na formę zarządzenia, jako właściwą w takich sytuacjach (art. 93). Problem jednak w tym, że dla wydania zarządzeń prezes RM potrzebuje upoważnienia ustawowego (art. 93 ust. 2), **natomiast wymóg istnienia ustawy jako punktu wyjścia dla funkcjonowania tej kategorii ministrów w ogóle nie istnieje** (podkr. wł.). Konstytucja otwiera tu drogę dla ukształtowania się pewnych zwyczajów konstytucyjnych. Uznanie normatywnego charakteru aktów, określających zadania ministrów drugiej kategorii, stanowi z kolei podstawę uznania ich za samodzielne organy państwowe (organy administracji rządowej).

Przyjęte w konstytucji rozwiązanie, polegające na wyznaczaniu tym ministrom omawianych <zadań> przez prezesa RM i tym samym decydowania przez niego w ogóle o egzystencji tych organów, określa też ich szczególny charakter. Będąc bowiem organami w pewnym znaczeniu <ponaddziałowymi>, niejako <ogólnorządowymi>, stają się podmiotami siłą rzeczy bliżej powiązаныmi z Prezesem RM, niż ma to miejsce w przypadku ministrów pierwszej kategorii. Realizacja tak ustalanych „zadań” czyni z nich w sposób widoczny **swoistych pomocników** prezesa RM w wykonywaniu jego funkcji (...). Sytuacja mogłaby być niewątpliwie inna, gdyby zadania te wyznaczała im sama Rada Ministrów. Nie przekreśla to jednak ich samodzielności prawnej.

Szczególne, funkcjonalne powiązanie tych ministrów z prezesem RM nie nadaje jednak ministrom <zadaniowym> pozycji wyższej wobec ministrów <działowych>. Po pierwsze mają oni identyczną pozycję w trakcie posiedzeń RM, podobnie też podlegają prezesowi RM w zakresie <kierowania> przez niego RM (...). Przede wszystkim zaś podlegają w tym samym stopniu kierownictwu, koordynacji i kontroli tak RM, jak i jej prezesa. W sytuacjach, gdy z tytułu realizacji swoich <zadań> wkraczają oni w działalność ministrów <działowych>, nie mogą wydawać pod ich adresem żadnych aktów o

charakterze wiążącym. W przypadku uznania przez nich konieczności zobowiązania tych ministrów do określonych działań, winni przedstawić tę sprawę prezesowi RM. W swych kontaktach z ministrami <działowymi> winni jednak preferować metody współpracy i bezkolizyjnego przekonywania.

Ministrowie omawianej kategorii, co jasno wynika z zastrzeżenia uczynionego w ust. 2 komentowanego artykułu, nie mogą być przez ustawy upoważniani do wydawania rozporządzeń. Jest to oczywiście konsekwencją przede wszystkim faktu, że organy te ani nie są powołane przez ustawę, ani też ustawy nie odnoszą się do nich, choć naturalnie nie wolno im ustaw naruszać. Ale okoliczność ta wydaje się również nader istotną dla wyjaśnienia charakteru <zadań>, które mogą im być wyznaczane. Zadania te winny rozgrywać się w wewnętrznej strukturze administracji rządowej i nie odnosić się do podmiotów prawnych, usytuowanych na zewnątrz tej struktury. Należy również przyjąć, że nie mogą wydawać nie tylko rozporządzeń, ale także zarządzeń normatywnych, chociaż zarządzenia takie są aktami wewnętrznymi. Przyczyna jest tu analogiczna do przyczyny, ze względu na którą nie mogą oni wydawać rozporządzeń: art. 93 ust. 2 również dla zarządzeń (normatywnych) ministrów wymaga istnienia podstawy ustawowej” (komentarz P. Sarneckiego do art. 149 Konstytucji [w:] *Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz*, Tom II, op. cit., s. 4-6).

Mając na uwadze przedstawione wyżej poglądy P. Sarneckiego, należy dojść do wniosku, że zadania ministra Jacka Cichockiego, określone w rozporządzeniu Prezesa Rady Ministrów z dnia 24 listopada 2011 r., nie należą do kategorii zadań ministra „działowego”, o których mowa w art. 149 ust. 1 Konstytucji.

Celem powołanego rozporządzenia nie było bowiem określenie zakresu działania Ministra Spraw Wewnętrznych jako ministra kierującego działem administracji rządowej (art. 149 ust. 1 zdanie drugie Konstytucji), gdyż cel ten realizuje rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 listopada 2011 r. w

sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Spraw Wewnętrznych (Dz. U. Nr 248, poz. 1491), lecz powierzenie Jackowi Cichockiemu - jako ministrowi „działowemu” (Ministrowi Spraw Wewnętrznych) - **dodatkowych** zadań w zakresie koordynacji służb specjalnych, wykonywanych przez tego ministra nie jako zadania własne, ale zadania powierzone - **w imieniu oraz z upoważnienia Prezesa Rady Ministrów** .

Owe dodatkowe zadania mieszczą się więc w tej kategorii zadań ministrów, wymienionych w art. 149 ust. 1 Konstytucji, które przynależą ministrowi „zadaniowemu”, co jednocześnie oznacza, że zaskarżone przez Wnioskodawcę przepisy § 1 ust. 1, § 1 ust. 2 pkt 2, pkt 3, pkt 4, pkt 5 lit. a – c, pkt 6, pkt 7, pkt 8, pkt 9, pkt 10 oraz § 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 24 listopada 2011 r. są zgodne z powołanym wzorcem konstytucyjnej kontroli.

W tym miejscu, z uwagi na wielokrotnie powtarzany przez Wnioskodawców zarzut przekazania ministrowi Jackowi Cichockiemu - bez wymaganej w tym celu delegacji ustawowej - uprawnień Prezesa Rady Ministrów, zatem zarzut wydania zaskarżonego rozporządzenia bez podstawy prawnej, można jedynie zasygnalizować, o czym szerzej w dalszej części niniejszego stanowiska, że tego rodzaju podstawę prawną można zrekonstruować w oparciu o przepis art. 33 ust. 1 pkt 1 i 2 i art. 5 pkt 1 ustawy o Radzie Ministrów. O ile art. 33 ust. 1 ustawy o Radzie Ministrów zawiera ogólne upoważnienie dla Prezesa Rady Ministrów do określenia szczegółowego zakresu działania każdego ministra (z ograniczeniem, o którym mowa w art. 33 ust. 1 pkt 2 tej ustawy), o tyle przepis art. 5 pkt 1 tej samej ustawy upoważnia Prezesa Rady Ministrów do wyznaczenia „ministrowi zakresu spraw, w których minister ten działa z upoważnienia Prezesa Rady Ministrów”.

W ocenie Wnioskodawców, „w rozporządzeniu Prezesa Rady Ministrów, wyznaczającym zadania ministra resortowego, powinny zostać wskazane - oprócz zadań - również organy jemu podległe lub przez niego

nadzorowane, a zgodnie z art. 34 ust. 2 ustawy o RM, mogą być to tylko te organy, co do których stanowią tak przepisy ustawy”, co oznacza dla Wnioskodawców, że jeżeli „przepisy ustawy (ustaw) nie określają relacji między ministrem i danym organem jako relacji nadzoru (podległości), to w rozporządzeniu Prezesa Rady Ministrów wyznaczającym zadania ministra również nie może to mieć miejsca” (uzasadnienie pisma Wnioskodawców z dnia 11 czerwca 2012 r., s. 2).

Wnioskodawcy dowodzą, że stan ten jest niezgodny, między innymi, z art. 33 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 34 ust. 2 ustawy o Radzie Ministrów oraz z art. 29 ust. 1 i 4 oraz art. 33a ust. 1 pkt 7 i 7a, art. 33a ust. 2, art. 36 i art. 37 ustawy o działach.

Jak wykazano wcześniej, rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 24 listopada 2011 r. określa zadania ministra Jacka Cichockiego nie jako ministra „działowego”, lecz ministra „zadaniowego”, a więc ministra należącego do jednej z dwóch „kategorii ministrów”, wymienionych w art. 149 ust. 1 Konstytucji.

Ministrowie „zadaniowi”, o czym też wcześniej wspomniano, nie mają „zakresu” działania, lecz wypełniają „zadania”.

Przedstawiona przez Wnioskodawców interpretacja art. 34 ust. 2 ustawy o Radzie Ministrów jest błędna również z innego powodu.

Przepis art. 33 ust. 1 pkt 2 ustawy o Radzie Ministrów nadaje kompetencję Prezesowi Rady Ministrów do ustalenia, w drodze rozporządzenia, ministerstwa lub innego urzędu administracji rządowej, który ma obsługiwać ministra, a w wypadku ministra kierującego określonym działem administracji rządowej - również organy jemu podległe lub przez niego nadzorowane, **z zastrzeżeniem art. 34 ust. 2 tej ustawy.**

W art. 34 ust. 2 ustawy o Radzie Ministrów jest mowa o tym, że minister nadzoruje i kontroluje działalność organów i jednostek, w stosunku do

których uzyskał uprawnienia nadzorcze na podstawie przepisów ustawowych – na zasadach określonych w tych przepisach.

Powyższe oznacza, że Prezes Rady Ministrów, określając organy podległe lub nadzorowane przez ministra „działowego”, jest związany przepisami ustawy o działach, ponieważ tylko ta ustawa określa zarówno zakres spraw objętych konkretnym działem administracji rządowej, a zarazem granice kompetencji odpowiedniego ministra „działowego”, jak też organy podległe i podporządkowane temu ministrowi (w przypadku spraw objętych działem „sprawy wewnętrzne”, a więc dotyczących kompetencji Ministra Spraw Wewnętrznych, kwestie te reguluje art. 29 ust. 1 i 4 ustawy o działach).

Tak więc przepis art. 34 ust. 2 ustawy o Radzie Ministrów odnosi się wyłącznie do ministra „działowego” oraz do zadań „własnych” tego ministra, określonych w ustawie o działach.

Tymczasem zadania określone w rozporządzeniu Prezesa Rady Ministrów z dnia 24 listopada 2011 r. nie są „własnymi” zadaniami ministra właściwego do spraw wewnętrznych (ministra działowego), ale **określonymi w ustawie** zadaniami „własnymi” Prezesa Rady Ministrów, które Minister Spraw Wewnętrznych Jacek Cichocki może wykonywać tylko w imieniu i z upoważnienia Prezesa Rady Ministrów. O „nie własnym” charakterze tych zadań, powierzonych jedynie do wykonywania w cudzym imieniu, może świadczyć treść § 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 24 listopada 2011 r., w którym wskazuje się, że obsługę ministra Jacka Cichockiego w zakresie wykonywania powierzonych tym aktem prawnym zadań (wszak zadań „własnych” Prezesa Rady Ministrów) zapewnia Kancelaria Prezesa Rady Ministrów.

Reasumując tę część rozważań należy dojść do wniosku, że przepisy § 1 ust. 1, § 1 ust. 2 pkt 2, pkt 3, pkt 4, pkt 5 lit. a – c, pkt 6, pkt 7, pkt 8, pkt 9 i pkt 10 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 24 listopada 2011 r., w

określonych przez Wnioskodawców zakresach, nie są niezgodne z art. 33 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 34 ust. 2 ustawy o Radzie Ministrów.

Nadto, skoro określone w zaskarżonym rozporządzeniu zadania ministra Jacka Cichockiego z zakresu nadzoru i koordynacji służb specjalnych nie mogą wynikać z ustawy o działach, gdyż nie są one przypisane ministrowi „działowemu”, ale ministrowi „zadaniowemu”, to adekwatnych wzorców kontroli w niniejszej sprawie nie mogą też stanowić przepisy ustawy o działach. W konsekwencji, przepisy § 1 ust. 1, § 1 ust. 2 pkt 2, pkt 3, pkt 4, pkt 5 lit. a – c, pkt 6, pkt 7, pkt 8, pkt 9 i pkt 10 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 24 listopada 2011 r., w określonych przez Wnioskodawców zakresach, nie są niezgodne z art. 29 ust. 1 i 4 oraz art. 33a ust. 1 pkt 7 i 7a, art. 33a ust. 2, art. 36 i art. 37 ustawy o działach.

Nieadekwatność odnosi się również do - powołanych przez Wnioskodawców jako wzorce kontroli - przepisów ustawy o urzędzie Ministra Obrony Narodowej, ustawy o SKW oraz SWW, ustawy o ABW oraz AW i ustawy o CBA.

W tym zakresie Wnioskodawcy, podobnie jak poprzednio, zarzucają poszczególnym przepisom rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 24 listopada 2011 r., w określonych zakresach - co do zasady - brak w przepisach powołanych ustaw podstawy prawnej, w szczególności, określenia organów podległych Jackowi Cichockiemu lub organów nadzorowanych przez tego ministra.

Argumentacja Wnioskodawców opiera się więc, podobnie jak w przypadku wzorców kontroli z art. 33 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 34 ust. 2 ustawy o Radzie Ministrów oraz z art. 29 ust. 1 i 4 oraz art. 33a ust. 1 pkt 7 i 7a, art. 33a ust. 2, art. 36 i art. 37 ustawy o działach, na błędnym założeniu, iż zadania ministra Jacka Cichockiego, określone w rozporządzeniu Prezesa Rady Ministrów z dnia 24 listopada 2011 r., są zadaniami wynikającymi z własnych kompetencji ustawowych tego ministra jako ministra „działowego”

(resortowego), podczas gdy zadania te, o czym wcześniej była mowa, wynikają z własnych kompetencji ustawowych Prezesa Rady Ministrów, czyli są one zadaniami „cudzymi”, wykonywanymi **w imieniu i z upoważnienia Prezesa Rady Ministrów**, zaś podstawę prawną do przekazania tych zadań Ministrowi Spraw Wewnętrznych stanowi - co wcześniej sygnalizowano i o czym szerzej w dalszej części niniejszego stanowiska - art. 5 pkt 1 w związku z art. 33 ust. 1 ustawy o Radzie Ministrów. Wszystko to oznacza, że w sytuacjach określonych w rozporządzeniu Prezesa Rady Ministrów z dnia 24 listopada 2011 r. minister Jacek Cichocki występuje w roli ministra „zadaniowego”, a nie ministra „działowego”.

Odrębnego omówienia wymaga zarzut Wnioskodawców odnoszący się do § 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 24 listopada 2011 r.

Jako wzorce kontroli tego przepisu Wnioskodawcy wskazali bowiem - poza art. 7, art. 92 ust. 1 i art. 149 ust. 1 Konstytucji - jedynie przepis art. 26 ustawy o Radzie Ministrów.

Przepis § 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 24 listopada 2011 r. brzmi:

„Obsługę ministra w zakresie wykonywania zadań określonych w § 1 zapewnia Kancelaria Prezesa Rady Ministrów.”.

Przepis art. 26 ustawy o Radzie Ministrów brzmi:

„Art. 26. 1. Kancelaria Prezesa Rady Ministrów, zwana dalej „Kancelarią”, zapewnia obsługę:

- 1) Rady Ministrów i Prezesa Rady Ministrów;
- 2) wiceprezesów Rady Ministrów;
- 3) (skreślony);
- 4) Kolegium do Spraw Służb Specjalnych;
- 5) Rady Legislacyjnej;
- 6) Szefa Służby Cywilnej.

2. Kancelaria może obsługiwać również pełnomocnika Rządu oraz wskazane przez Prezesa Rady Ministrów organy pomocnicze, komisje i komisje wspólne, o których mowa w art. 12, 12a i 13.”.

Zdaniem Wnioskodawców, z art. 26 ustawy o Radzie Ministrów nie wynika możliwość obsługiwania Ministra Spraw Wewnętrznych przez Kancelarię Rady Ministrów, ponieważ Minister Spraw Wewnętrznych nie jest podmiotem wymienionym w tym przepisie.

Problem jednak w tym, że Minister Spraw Wewnętrznych, o czym wielokrotnie wcześniej była mowa, wykonuje zadania określone w zaskarżonym rozporządzeniu nie jako Szef przypisanego mu w ustawie o działach resortu (minister działowy), ale jako minister Jacek Cichocki działający **w imieniu i z upoważnienia Prezesa Rady Ministrów** (minister zadaniowy). W istocie więc zadania określone w przepisach komentowanego rozporządzenia są zadaniami Prezesa Rady Ministrów, zaś minister Jacek Cichocki wykonuje je „za” Premiera. Wyłącza to, jak się wydaje, możliwość finansowania owych zadań z budżetu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych (brak związku pomiędzy tymi zadaniami a zadaniami ministra działowego).

Podstawę prawną wskazania Kancelarii Prezesa Rady Ministrów do obsługi ministra Jacka Cichockiego w zakresie wykonywania przez niego zadań określonych w rozporządzeniu Prezesa Rady Ministrów z dnia 24 listopada 2011 r. stanowi art. 33 ust. 1 pkt 2 ustawy o Radzie Ministrów, upoważniający Prezesa Rady Ministrów do ustalenia w drodze rozporządzenia także ministerstwa lub innego urzędu administracji rządowej, który ma obsługiwać zarówno ministra działowego, jak i ministra zadaniowego.

W tych warunkach pomiędzy treścią art. 26 a treścią art. 33 ust. 1 pkt 2 ustawy o Radzie Ministrów nie ma sprzeczności, gdyż art. 33 ust. 1 pkt 2 tej ustawy, określający kompetencję Prezesa Rady Ministrów, jest przepisem szczególnym.

Trzeba dodać, że identyczny przepis jak § 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 24 listopada 2011 r. jest zawarty w rozporządzeniach Prezesa Rady Ministrów ustalających zakresy zadań innych ministrów (w tym przypadku wyłącznie ministrów „zadaniowych”), wydanych również z upoważnienia zawartego w art. 33 ust. 1 (pkt 1 i 2) ustawy o Radzie Ministrów (*vide* - § 4 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 16 listopada 2007 r. w sprawie ustalenia szczegółowego zakresu działania Ministra - Członka Rady Ministrów Zbigniewa Derdziuka [Dz. U. Nr 216, poz. 1590]; § 4 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 30 stycznia 2009 r. w sprawie ustalenia szczegółowego zakresu działania Ministra - Członka Rady Ministrów Michała Boniego [Dz. U. Nr 23, poz. 130] oraz § 4 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 listopada 2011 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra - Członka Rady Ministrów Tomasza Arabskiego [Dz. U. Nr 248, poz. 1496]).

Reasumując tę część rozważań należy stwierdzić, że § 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 24 listopada 2011 r. jest zgodny z art. 26 ustawy o Radzie Ministrów.

Ostatnią kwestią do rozważenia pozostaje - podnoszona przez Wnioskodawców - niezgodność przepisów § 1 ust. 1, § 1 ust. 2 pkt 2, pkt 3, pkt 4, pkt 5 lit. a - c, pkt 6, pkt 7, pkt 8, pkt 9 i pkt 10 oraz § 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 24 listopada 2011 r. z art. 92 ust. 1 i z art. 7 Konstytucji.

Argumentacja Wnioskodawców sprowadza się w tym przypadku do stwierdzenia, że przepisy zaskarżonego rozporządzenia zostały wydane bez ustawowej podstawy prawnej.

Należy w tym miejscu przypomnieć, że wzorcem kontroli zaskarżonych przepisów Wnioskodawcy, o czym wcześniej była mowa, uczynili jedynie art.

33 ust. 1 **pkt 2** ustawy o Radzie Ministrów, i to wyłącznie jako przepis pozostający **w związku** z art. 34 ust. 2 tej ustawy.

Dopuszczalność kontroli zgodności z art. 92 ust. 1 Konstytucji przepisu rozporządzenia w sytuacji, gdy jednocześnie nie został zaskarżony przepis ustawy zawierający delegację do wydania tego rozporządzenia, była analizowana przez Trybunał Konstytucyjny.

W uzasadnieniu wyroku (wydanego w pełnym składzie Trybunału) z dnia 10 marca 2010 r., w sprawie sygn. U 5/07, w której wnioskodawca (w tym przypadku - Rzecznik Praw Obywatelskich) domagał się kontroli zgodności z art. 92 ust. 1 Konstytucji przepisu § 6 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17 listopada 2006 r. w sprawie środków przymusu bezpośredniego stosowanych przez funkcjonariuszy Centralnego Biura Antykorupcyjnego (Dz. U. Nr 214, poz. 1571), Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że *„[m]imo, iż Rzecznik nie zaskarżył art. 15 ust. 3 ustawy o CBA (ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym, Dz. U. Nr 104 poz. 708 ze zm. – przyp. wł.), stanowiącego formalną podstawę do wydania rozporządzenia z 17 listopada 2006 r. – art. 92 ust. 1 Konstytucji może być jednak - zdaniem Trybunału - wzorcem kontroli przepisu rozporządzenia wydanego na podstawie tego przepisu ustawy. Trybunał, w związku z niniejszą sprawą, przypomina swą dotychczasową linię orzeczniczą w tej kwestii. W wyroku z 2 grudnia 2009 r. (sygn. U 10/07, OTK ZU nr 11/A/2009, poz. 163) Trybunał, w pełnym składzie stwierdził między innymi: <Analiza treści normatywnych art. 92 ust. 1 Konstytucji ujawnia, że mimo, iż przepis ten określa wymogi konstytucyjne (...) ustawowego upoważnienia do wydawania rozporządzenia, to jednak odnosi się nie tylko do ustawowych przepisów upoważniających, ale również do wydawanych na podstawie ustaw rozporządzeń. W istocie rzeczy art. 92 ust. 1 Konstytucji dotyczy bowiem nie tylko upoważniających przepisów ustawy, ale także relacji między przepisami upoważniającej ustawy i przepisami «upoważnionego» rozporządzenia. W przypadku kontroli konstytucyjnej*

zaskarżonego rozporządzenia konieczna jest również, także przy braku zaskarżenia ustawowych przepisów upoważniających do wydania tego rozporządzenia, analiza przepisów ustawowych. Ocena konstytucyjna przepisów ustawowych, skoro nie zostały one zaskarżone, nie jest jednak możliwa. Trybunał zaznacza, że możliwa jest kontrola konstytucyjna zaskarżonego rozporządzenia, z punktu widzenia jego zgodności z art. 92 ust. 1 Konstytucji, także wówczas, gdy przepisy ustawowe, upoważniające do wydania rozporządzenia, nie zostały zaskarżone, celem zbadania ich zgodności z wymogami wynikającymi z art. 92 ust. 1 Konstytucji>.

*Trybunał przypomniał zarazem, w powyższym wyroku, swój wcześniejszy wyrok z 16 stycznia 2007 r. (sygn. U 5/06, OTK ZU nr 1/A/2007, poz. 3), w którym dokonał już, przywoływanych w związku z niniejszą sprawą, ustaleń. W wyroku tym Trybunał podkreślił między innymi: **<Trybunał nie może orzekać o niekonstytucyjności aktu niezaskarżonego, co jednak nie przeszkadza przeprowadzeniu oceny aktu zaskarżonego z wykorzystaniem argumentów płynących z treści niezaskarżonego upoważnienia ustawowego>** (podkr. wł.).*

Trybunał podtrzymując, w związku z niniejszą sprawą, swoje wcześniejsze, przywołane wyżej ustalenia, poddał kontroli konstytucyjnej zaskarżony przepis rozporządzenia z punktu widzenia zgodności z art. 92 ust. 1 Konstytucji. Trybunał przeprowadził również analizę związaną z badaniem zgodności zaskarżonego przepisu z art. 15 ust. 3 ustawy o CBA, stanowiącym formalną podstawę do wydania rozporządzenia.

Trybunał zwraca uwagę, że badanie zgodności zaskarżonego przepisu rozporządzenia z wymogami wynikającymi z art. 92 ust. 1 Konstytucji, jest ściśle związane z badaniem zgodności tego przepisu z art. 15 ust. 3 ustawy o CBA. Zgodnie bowiem z art. 92 ust. 1 Konstytucji rozporządzenia są wydawane <na podstawie szczegółowego upoważnienia zawartego w ustawie i w celu jej wykonania>. Jednym z wymogów zawartych w art. 92 ust. 1 Konstytucji jest

również wykonanie, przez wydane rozporządzenie, celu ustawy zawierającej przepis formalnie upoważniający do wydania rozporządzenia. Ocena konstytucyjna zaskarżonego przepisu rozporządzenia, z punktu widzenia wzorców kontroli wynikających z art. 92 ust. 1 Konstytucji wymaga dlatego - zdaniem Trybunału - nie tylko analizy tego przepisu w kontekście art. 15 ust. 3 ustawy o CBA, ale także w kontekście innych przepisów tej ustawy” (OTK ZU seria A nr 3/2010, poz. 20, s. 342).

W przedmiocie zawartych w art. 92 ust. 1 Konstytucji wymogów, jakie musi spełniać ustawowe upoważnienie do wydania rozporządzenia, Trybunał Konstytucyjny wypowiadał się wielokrotnie. Za reprezentatywny w tym względzie można uznać wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 3 kwietnia 2012 r., sygn. K 12/11.

W uzasadnieniu tego wyroku Trybunał, wypowiadając się o konstrukcji „upoważnienia”, stwierdził, że *„[z]godnie z art. 92 ust. 1 Konstytucji rozporządzenia są wydawane przez organy wskazane w Konstytucji, na podstawie szczegółowego upoważnienia zawartego w ustawie i w celu jej wykonania. Upoważnienie powinno określać organ właściwy do wydania rozporządzenia i zakres spraw przekazanych do uregulowania oraz wytyczne dotyczące treści aktu.*

Już w pierwszym z orzeczeń dotyczących problemu konstytucyjności upoważnień ustawowych i wydawanych na ich podstawie rozporządzeń, Trybunał zaznaczył, że każde upoważnienie musi być zawsze wyraźne i szczegółowe, tzn. że nie można go nigdy domniemywać (zob. orzeczenie TK z 28 maja 1986 r., sygn. U 1/86, OTK w 1986 r., poz. 2 i powołana tam literatura). Upoważnienie ustawodawcy podlega wykładni ścisłej, nigdy - rozszerzającej i celowościowej. TK konsekwentnie podkreślał, że brak stanowiska ustawodawcy w jakiejś sprawie, choćby przejawiający się w nieprecyzyjności upoważnienia, musi być interpretowany jako nieudzielenie kompetencji prawotwórczej (...).

Interpretując art. 92 ust. 1 Konstytucji, Trybunał wielokrotnie wyjaśniał, że upoważnienie do wydania rozporządzenia musi mieć charakter szczegółowy pod względem:

- 1) podmiotowym (winno określać organ właściwy do wydania rozporządzenia);*
- 2) przedmiotowym (ma wskazywać zakres spraw przekazanych do uregulowania);*
- 3) treściowym (musi wskazywać wytyczne dotyczące treści aktu).*

Oznacza to, że ustawodawca zobligowany jest tak zbudować ustawowe upoważnienie, by na jego podstawie możliwa była odpowiedź na trzy pytania:

- 1) <kto> (ma prawo wydania aktu),*
- 2) <co> (w tym akcie ma zostać uregulowane),*
- 3) <jak> (mają być uregulowane dane kwestie).*

Przedstawioną wyżej wykładnię obowiązków, jakie na ustawodawcę nakłada art. 92 ust. 1 Konstytucji, należy uznać za utrwaloną w orzecznictwie Trybunału (...).

Wskazówki dla prawodawcy, jak konstruować przepisy upoważniające do wydania rozporządzenia, rekapitułuje § 63 załącznika do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie <Zasad techniki prawodawczej> (Dz. U. Nr 100, poz. 908; dalej: z.t.p.), nakazując wskazać w upoważnieniu: organ właściwy do wydania rozporządzenia, rodzaj aktu, zakres spraw przekazywanych do uregulowania w rozporządzeniu oraz wytyczne dotyczące jego treści” (odpis wyroku przesłany przez Prezesa Trybunału Konstytucyjnego do wiadomości Prokuratorowi Generalnemu, s. 13-14).

W kolejnym fragmencie uzasadnienia wyroku w sprawie K 12/11 Trybunał Konstytucyjny rozważał pojęcie wytycznych dotyczących treści aktu wykonawczego. Trybunał odwołał się tutaj do własnego bogatego dorobku orzeczniczego i, przypominając ustalenia dotyczące znaczenia, treści i formy wytycznych, stwierdził, że „[w]ymóg zawarcia wytycznych co do treści

rozporządzenia w upoważnieniu ustawowym wyrażono w polskim prawie konstytucyjnym *expressis verbis* dopiero wraz z wejściem w życie obecnie obowiązującej Konstytucji, choć już pod rządami przepisów konstytucyjnych sprzed 1997 r. - zarówno w doktrynie, jak i w orzecznictwie - rysowało się przekonanie, że ustawowe upoważnienie do wydania aktu wykonawczego nie może mieć charakteru blankietowego i nie może pozostawiać upoważnionemu organowi zbyt daleko idącej swobody kształtowania merytorycznych treści aktu (upoważnienie powinno, przynajmniej ogólnie, wyznaczać kierunek unormowań). W aktualnym stanie prawnym nie budzi wątpliwości, że wytyczne są odrębnym od zakresu przedmiotowego elementem konstrukcyjnym upoważnienia. Wobec kategorycznego sformułowania art. 92 ust. 1 Konstytucji należy uznać, że upoważnienie niezawierające żadnych treści ustawowych, które pełniłyby rolę wytycznych, jest sprzeczne ze wskazanym wzorcem. Brak wytycznych stanowi warunek wystarczający do uznania niekonstytucyjności upoważnienia, nawet jeżeli pozostałe wymagania, o których mówi art. 92 ust. 1 Konstytucji, są spełnione.

Art. 92 ust. 1 Konstytucji nie definiuje pojęcia <wytycznych>. W orzecznictwie i w doktrynie wypracowano rozumienie wytycznych jako wskazań i jednocześnie ograniczeń kształtowania treści rozporządzenia; celu, który ma zostać zrealizowany w akcie wykonawczym; wskazówek co do kierunku merytorycznych rozwiązań, które mają znaleźć w nim wyraz. Trybunał Konstytucyjny wyjaśnił również, że skoro wytyczne zawarte w ustawie muszą dotyczyć materialnego kształtu (<treści>) aktu wykonawczego, to wskazania dotyczące spraw proceduralnych (np. nakazujące, by rozporządzenie zostało wydane <w porozumieniu> czy <po zasięgnięciu opinii>) nie mogą ich zastąpić.

Wytyczne mogą przybierać różną postać redakcyjną. Mogą mieć zarówno charakter pozytywny (np. wskazywać kryteria, którymi powinien kierować się organ rozporządzający, cele regulacji podustawowej czy funkcje,

jakie ma spełniać dana instytucja), jak i negatywny (wykluczać pewne rozwiązania).

Dorobek orzecznictwa i doktryny, poświęcony analizie pojęcia wytycznych, podsumowuje § 66 z.t.p., który definiuje wytyczne jako wskazówki wyznaczające treść rozporządzenia lub sposób ukształtowania jego treści. Zgodnie z tym przepisem, w wytycznych można w szczególności wskazać: 1) rozstrzygnięcia, których nie wolno przewidzieć w rozporządzeniu; 2) granice, w jakich muszą zmieścić się rozstrzygnięcia rozporządzenia; 3) wymagania, jakim mają odpowiadać rozwiązania przyjęte w rozporządzeniu; 4) cele, jakie mają zostać osiągnięte przez rozporządzenie; 5) okoliczności, jakie należy uwzględnić, tworząc rozporządzenie.

Przyjmuje się, że sposób ujęcia wytycznych, zakres ich szczegółowości i ujęte w nich treści są w zasadzie sprawą uznania ustawodawcy (...). Kontrola Trybunału Konstytucyjnego ogranicza się, zgodnie z utrwaloną praktyką, jedynie do dwóch kwestii. Po pierwsze, Trybunał bada, czy w ustawie w ogóle zawarto jakies wytyczne. Jak zaznaczono wyżej, całkowity brak wytycznych przesądza o niekonstytucyjności upoważnienia i stanowi oczywistą obrazę art. 92 ust. 1 zdanie drugie Konstytucji. Po drugie, Trybunał ustala, czy sposób zredagowania wytycznych (o ile zostaną zidentyfikowane) pozostaje w zgodzie z ogólnymi zasadami wyłączności ustawy, tj. nakazami, by pewne kwestie były uregulowane w całości na poziomie ustawowym” (op. cit., s. 15-16).

Ponadto, w uzasadnieniu wyroku w sprawie K 12/11, Trybunał Konstytucyjny zwrócił uwagę, że „wytyczne nie muszą być zawarte w przepisie formułującym upoważnienie do wydania rozporządzenia” i przypomniał, iż w swoim orzecznictwie „dopuszczał (...) szeroką interpretację pojęcia wytycznych. Pozwala ona na pojmowanie upoważnienia do wydania rozporządzenia nie w kategoriach pojedynczego przepisu, lecz normy prawnej, budowanej na podstawie jednego lub większej liczby przepisów, których treść stanowi łącznie parlamentarne przyzwolenie lub nakaz wydania danego aktu

wykonawczego (...). *Problem istnienia wytycznych powinien być zatem rozpatrywany w całym kontekście normatywnym ustawy. Brak wskazówek w przepisie zawierającym delegację ustawową, choć świadczy o jego legislacyjnej ułomności, nie dyskwalifikuje jej, jeżeli organ wykonawczy może dekodować wytyczne w drodze analizy całokształtu zapisów ustawowych* (podkr. wł.). *Wówczas, mimo braku wskazań co do treści aktu wykonawczego w jednostce redakcyjnej zawierającej upoważnienie, można uznać, że nie jest ono sprzeczne z art. 92 ust. 1 Konstytucji. Dopiero jeżeli rekonstrukcja taka okaże się niemożliwa, przepis zawierający upoważnienie uznawany jest za wadliwy konstytucyjnie*” (op. cit., s. 18).

W powołanym wyroku w sprawie K 12/11 Trybunał Konstytucyjny sformułował też szczególne wymagania dotyczące upoważnień ustawowych, podkreślając, że *„stopień rygoryzmu, jaki powinien zachować ustawodawca, kształtując upoważnienia do wydania aktów wykonawczych, zależy od przedmiotu regulacji* (podkr. wł.). *Trybunał niejednokrotnie wskazywał, że minimum treściowe wytycznych nie ma charakteru stałego, a wyznaczone musi być a casu ad casum, stosownie do regulowanej materii i jej związku z sytuacją obywatela (...). Spełnienie wymogu umieszczenia bezpośrednio w tekście ustawy wszystkich zasadniczych elementów regulacji prawnej musi być oceniane ze szczególnym rygoryzmem, gdy regulacja dotyczy władczych form działania organów administracji publicznej wobec obywateli, praw i obowiązków organu administracji i obywatela w ramach stosunku publicznoprawnego lub korzystania przez obywateli z ich praw i wolności. (...) Jeżeli ustawodawca korzysta z odesłań w tych obszarach, musi znacznie szerzej i staranniej wyznaczyć treść przyszłych rozporządzeń za pomocą wytycznych. Również § 66 ust. 2 z.t.p. nakazuje dostosować stopień szczegółowości wytycznych do rodzaju spraw przekazywanych do uregulowania w rozporządzeniu, stanowiąc ponadto, że wytyczne powinny być bardziej szczegółowe, gdy przekazywane sprawy dotyczą sytuacji prawnej obywateli*” (op. cit., s. 19-20).

Mając na uwadze powołane wyżej orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego należy dojść do wniosku, że wynik, dopuszczalnej na gruncie niniejszej sprawy, oceny zgodności z art. 92 ust. 1 Konstytucji delegacji ustawowej do wydania rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 24 listopada 2011 r. będzie istotny dla oceny zgodności z art. 92 ust. 1 ustawy zasadniczej poszczególnych, kwestionowanych przez Wnioskodawców, przepisów tego rozporządzenia.

Rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 24 listopada 2011 r. zostało wydane na podstawie delegacji zawartej w art. 33 ust. 1 ustawy o Radzie Ministrów, który brzmi:

„Art. 33. 1. Prezes Rady Ministrów ustala, w drodze rozporządzenia:

- 1) szczegółowy zakres działania ministra, niezwłocznie po powołaniu Rady Ministrów, a jeżeli minister został powołany w innym czasie - niezwłocznie po jego powołaniu;
- 2) ministerstwo lub inny urząd administracji rządowej, który ma obsługiwać ministra, a w wypadku ministra kierującego określonym działem administracji rządowej - również organy jemu podległe lub przez niego nadzorowane, z zastrzeżeniem art. 34 ust. 2.”.

Treści powołanego przepisu, o czym wcześniej była mowa, nie sposób analizować z pominięciem treści zawartej w art. 5 pkt 1 ustawy o Radzie Ministrów, który brzmi:

„Art. 5. W celu wykonania zadań i kompetencji określonych w konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej i ustawach, Prezes Rady Ministrów może w szczególności:

- 1) wyznaczyć ministrowi zakres spraw, w których minister ten działa z upoważnienia Prezesa Rady Ministrów;”.

Przy ocenie zgodności art. 33 ust. 1 ustawy o Radzie Ministrów z art. 92 ust. 1 Konstytucji należy ponadto uwzględnić treść art. 148 Konstytucji, zgodnie z którym:

„Prezes Rady Ministrów:

- 1) reprezentuje Radę Ministrów,
- 2) kieruje pracami Rady Ministrów,
- 3) wydaje rozporządzenia,
- 4) zapewnia wykonywanie polityki Rady Ministrów i określa sposoby jej wykonywania,
- 5) koordynuje i kontroluje pracę członków Rady Ministrów,
- 6) sprawuje nadzór nad samorządem terytorialnym w granicach i formach określonych w Konstytucji i ustawach,
- 7) jest zwierzchnikiem służbowym pracowników administracji rządowej.”.

Przechodząc do oceny zgodności z Konstytucją art. 33 ust. 1 ustawy o Radzie Ministrów należy stwierdzić, iż kontrolowany przepis zawiera wszystkie niezbędne elementy delegacji ustawowej, wymagane przez art. 92 ust. 1 Konstytucji. **Określa bowiem organ właściwy do wydania rozporządzenia** (Prezesa Rady Ministrów), **wskazuje zakres spraw przekazanych do uregulowania** (szczegółowy zakres działania ministra oraz ministerstwo lub inny urząd administracji rządowej, który ma obsługiwać ministra, a w wypadku ministra kierującego określonym działem administracji rządowej - również organy jemu podległe lub przez niego nadzorowane), jak również **wskazuje wytyczne dotyczące treści aktu**.

Za wytyczne dotyczące treści tego rozporządzenia, poza granicami czasowymi do jego wydania („niezwłocznie po powołaniu Rady Ministrów, a jeżeli minister został powołany w innym czasie - niezwłocznie po jego powołaniu”) należy uznać w szczególności:

- 1) w przypadku ministra „działowego”, określenie, że granicami rozstrzygnięć rozporządzenia są - określone w ustawach - zasady nadzoru i kontroli działalności organów i jednostek, w stosunku do których minister, na podstawie tych

- ustaw, uzyskał uprawnienia nadzorcze [art. 33 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 34 ust. 2 ustawy o Radzie Ministrów],
- 2) ograniczenie zakresu spraw, w których minister „zadaniowy” będzie działał z upoważnienia Prezesa Rady Ministrów do spraw, których celem jest realizacja zadań i kompetencji Prezesa Rady Ministrów określonych w Konstytucji i ustawach [art. 5 pkt 1 ustawy o Radzie Ministrów],
 - 3) wskazanie, że granice rozstrzygnięć rozporządzenia wyznaczają kompetencje Prezesa Rady Ministrów [art. 148 Konstytucji].

Należy do tego dodać, że zawartość treściowa wytycznych do wydania komentowanego rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów została dostosowana zarówno do regulowanej materii, jak i jej związku z sytuacją obywatela.

Rozporządzenie reguluje bowiem podział zadań pomiędzy poszczególnych ministrów wewnątrz Rady Ministrów, i to zadań, które wynikają bezpośrednio z określonych w ustawach kompetencji poszczególnych ministrów jako ministrów działowych oraz kompetencji Prezesa Rady Ministrów.

W tej sytuacji regulowana materia, wpływająca jedynie na sytuację członków Rady Ministrów (brak związku z sytuacją obywatela), nie wymaga bardziej rozbudowanych treściowo wytycznych.

Wytyczne te byłyby niewystarczające tylko wówczas, gdyby powstała na ich tle regulacja dotyczyła władczych form działania organów administracji publicznej wobec obywateli, praw i obowiązków organu administracji i obywatela w ramach stosunku publicznoprawnego lub korzystania przez obywateli z ich praw i wolności.

Reasumując tę część rozważań należy stwierdzić, że przepis art. 33 ust. 1 ustawy o Radzie Ministrów spełnia wymogi „delegacji ustawowej”, określone w art. 92 ust. 1 Konstytucji.

Z drugiej strony, materie uregulowane w zaskarżonych przepisach rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 24 listopada 2011 r. **nie wykraczają poza granice ustawowego upoważnienia do wydania tego aktu.** Prezes Rady Ministrów, ustalając na podstawie art. 33 ust. 1 ustawy o Radzie Ministrów **dodatkowe** zadania dla Ministra Spraw Wewnętrznych Jacka Cichockiego, powierzył bowiem temu ministrowi wykonywanie zadań, które wynikają wyłącznie z Jego własnych kompetencji, czym zrealizował uprawnienie przewidziane w art. 33 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 5 pkt 1 ustawy o Radzie Ministrów, i - do czego również uprawnia Autora powołanego rozporządzenia art. 33 ust. 1 pkt 2 ustawy o Radzie Ministrów - wskazał urząd, który, w zakresie owych dodatkowych zadań, będzie obsługiwał ministra Jacka Cichockiego.

Powyższe oznacza zgodność przepisów § 1 ust. 1, § 1 ust. 2 pkt 2, pkt 3, pkt 4, pkt 5 lit. a - c, pkt 6, pkt 7, pkt 8, pkt 9 i pkt 10 oraz § 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 24 listopada 2011 r. zarówno z art. 33 ust. 1 ustawy o Radzie Ministrów, jak i z art. 92 ust. 1 Konstytucji.

Rezultat kontroli zaskarżonych przepisów rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 24 listopada 2011 r. z art. 92 ust. 1 Konstytucji przesądza z kolei - wobec braku odrębnego uzasadnienia zarzutu - o ich zgodności także z art. 7 Konstytucji.

Z tych względów, wnoszę jak na wstępie.

z upoważnienia
Prokuratora Generalnego
Robert Bernard
Zastępca Prokuratora Generalnego